

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 638

COURTFIELD GARDENS' GEHEIM

20 CENT

Onmiddellijk draaide het luik om haar hengsels en viel omlaag.

NIEUWE SERIE.

COURTFIELD GARDENS' GEHEIM.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Tunnel.

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen Raffles, vergezeld door Charles Brand en zijn reusachtigen chauffeur James Henderson afdaalde naar de kelders van het huis, dat hij eenigen tijd geleden in Cromwell Road gekocht had, een van de fraaiste en breedste verkeerswegen in het zuid-westen van de wereldstad Londen, in Kensington gelegen, onder den naam van Lord William Aberdeen, welbekend in geheel de metropole, als een schatrijk weldoener, door velen niet geheel en al normaal geacht.

Wie gemeend mocht hebben, het drietal op dit uur ziende dalen naar de onderwereld, dat het te doen was om een paar goede flesschen wijn, zou spoedig van de dwalingen zijns weegs terug zijn gekeerd, als hij gelet had op het wel wat eigenaardige costuum, hetwelk de drie mannen droegen.

Zoowel de chauffeur als zijne Lordschap en diens secretaris, was gestoken in een soort van

Raffles 638.

werkkiel, die zich voortzette van den hals tot aan de enkels, en waaraan de Amerikanen den kenschetsenden naam geven van „over-all”.

Die kleedingstukken waren van grof linnen vervaardigd, en wie aandachtig had toegezien, zou tot de ontdekking zijn gekomen, dat zij reeds lang in dienst waren, en druk werden gebruikt, want zij vertoonden maar al te duidelijk de sporen van nauwelijks gedroogde modder.

Voorts droegen de drie mannen schoenen met dikke zoolen, alsof zij voornemens waren, niet af te dalen, maar integendeel te klimmen, op een der Zwitsersche of Schotsche bergen.

De reus Henderson droeg op den schouder een eigenaardig toestel, waarvan de aard niet zoo spoedig te bepalen viel, en dat was bevestigd op een stevige, eikenhouten draagplank, die van vier sterke oogen voorzien was,

waarschijnlijk om haar daarmee te kunnen vastzetten in den bodem. Het werktuig leek nog het meest op een elektrische heimachine in het klein, en een motor maakte er een der hoofdbestanddeelen van uit.

Brand droeg een paar pikhouweelen, zooals mijnwerkers ze wel gebruiken, en Raffles zelf was beladen met spaden, krachtige elektrische lantarens, zoogenaamde looplampen, en nog enkele andere voorwerpen.

Het scheen wel dat zich niemand anders in het kleine heerenhuis bevond, maar dat was toch niet geheel en al juist, want zoeven had zich de oude Gaston, de in den dienst van Lord Aberdeen vergrijsde kamerbediende, die hem nimmer had willen verlaten, ter ruste begeven in zijn aardig gemeubeld slaapkamertje op de bovenste verdieping.

De drie mannen hadden nu een plek bereikt, waar twee gangen elkander kruisten. Het was hier het gebied van Gaston, die des daags alleen nog maar geassisteerd werd door een oude keukenmeid, en een dienstmeisje — want Raffles hield, om begrijpelijke redenen niet van een groot personeel, en de beide vrouwen gingen dan ook iederen avond nog voor het middagmaal naar hun respectieve woonsteden terug. Rechts was de groote keuken, de trots van de oude Sally, daarnaast de bijkeuken, en links was het vertrek, waar de bedienden zich konden ophouden, wanneer zij dat verkozen.

Maar de drie mannen hielden zich hier niet op, sloegen de kruisgang in, en hielden stil voor de kelderdeur.

Raffles nam den sleutel van den kleinen haak, die in den muur bevestigd was, opende de zware deur, en ging er door, gevolgd door de beide anderen.

Bijna onmiddellijk achter deze deur begon de steenen trap die naar den grooten wijnkelder voerde.

Zoo op het oog was het een kelder als ieder andere, behalve dat hij misschien wat beter onderhouden werd, en dat er zich vele rekken bevonden, voorzien van dozijnen flesschen van de beste wijnen, Fransche zoowel als Duitse, Italiaansche en Spaansche.

De oude Gaston had het nooit voor iets anders aangezien dan voor echte wijnrekken, zonder meer.

Maar Gaston was dan ook maar een oud man, en als hij ooit iets mag hebben geweten van den waren aard van zijn meester, dan heeft hij dat toch nimmer laten merken, en de politie van Londen is er tot op den huidigen

dag niet achter kunnen komen. In ieder geval was een van zijn vaste grondbeginselen, zich nimmer te bemoeien met de zaken van zijn heer, en geen nieuwsgierigheid aan den dag te leggen.

Hij verzorgde trouw zijn uitgebreide garderobe, hij stelde het middagmaal samen met Sally, en dat werd telkens een soort van ernstige plechtigheid, kortom, hij deed zijn plicht als kamerbediende, niet veel sprekend, en toch zijn meester toegedaan met een roerende trouw en liefde.

En zoo had de oude man er dan ook nooit aan gedacht, dien kelder eens nader te onderzoeken. Het mag trouwens de vraag heeten, of hij, al had hij dit wel gedaan, ooit het kleine knopje had kunnen ontdekken, dat zich in een duister hoekje van den kelder achter een soort van richel bevond, en waarop Raffles nu drukte.

Hij zou zeker erg geschrokken zijn, als hij had kunnen zien, hoe een der zwaarste wijnrekken zonder eenig gerucht te maken terzijde schoof, over onzichtbare rails, en aldus een stuk van den kortsten muur blootlegde, waarin onduidelijk de omtrekken te zien waren van een goed verborgen deur.

Het bleek dat ook deze deur slechts te openen was door een verborgen mechaniek in beweging te stellen, dat haar zachtjes deed draaien op haar hengsels.

Het begin van een tunnel werd zichtbaar, ter hoogte omtrent van een flink volwassen man, en iets meer dan een meter breed.

Een deskundige zou hebben gezien, dat zij pas moest zijn aangelegd, zeker niet veel langer dan vier of vijf maanden geleden, want de voegen tusschen de metselstenen waren nog versch.

Dit was het werk van Raffles. En slechts Brand en Henderson hebben ooit geweten, hoeveel taaie werkkraft, hoeveel ijzeren wilskraft er waren vastgelegd in dat tunneleinde, dat nauwelijks vijftig meter lang was. Slechts zij wisten, en hebben ooit geweten, dat de steenen voor die tunnel niet tersluiks in huis waren gebracht, wat moeilijk zou zijn gegaan, maar dat zij allen gebakken waren in den kleinen oven, opgesteld in de geheime werkplaats van Raffles, die zich onder het tuinhuis bevond. Daar was ook, uit grint en zand, dat voor den tuin bestemd heette te zijn, de noodige metselspecie vervaardigd, evenals het beton, dat, verderop, het tunneldak moest schragen op plekken, waar zich daarboven huizen bevonden. Niemand anders kende het

eindelooze geduld, waarmede Raffles dit alles had voorbereid en ten einde gebracht. Menigmaal vele uren in den nacht werkend, en handen en gelaat besmeurend als een graafwerker.

Maar Raffles had een doel met het aanleggen van dezen tunnel gehad, en dat wettigde volgens hem alle moeite en tijd, aan dit graafwerk besteed.

Want Raffles had ontdekt, dat het huis, hetwelk hij wilde koopen, op nauwelijks vijftig meters afstand stond van de overblijfselen, of liever de fundamenten van een zeer oud klooster, hetwelk nog moest dateeren uit den tijd der eerste christenen, en waarvan alleen nog maar de fundamenten bestonden — en de eindelooze gangen, die, vele eeuwen geleden, uit de kelders van dat klooster voerden tot buiten de voormalige stadsmuren. Hij had ontdekt dat een der hoofdtunnels leidde in de richting van een ander huis in zijn bezit, in de Victoria Street gelegen, en hij had uitgemaakt, dat hij slechts twee korte tunnels behoefde te graven, een in Cromwell Road, de tweede aan het tegenovergestelde einde, de eerste omtrent vijftig meters lang, en ten tweede ten hoogste vijf en dertig.

En zoo juist waren de berekeningen van Raffles geweest, dat, wat de eerste tunnel betreft, zij zeker geen tien centimeters verschil van de werkelijkheid.

Op een goeden avond was het houweel van den reus met kracht door den wand gevlogen, en terechtgekomen in de oude tunnel van het klooster! De eerste verbinding was tot stand gebracht! Nog dienzelfden nacht had men het gat verwijd, en nu liep de nieuwe tunnel met een flauwe bocht over in die oude sluipgang, waarlangs vele honderden jaren vroeger de achtervolgde monniken zich in veiligheid hadden gebracht.

Dat was een paar maanden geleden, en onmiddellijk had men het werk voortgezet.

Zoo sterk was het metselwerk onzer voorvaderen, dat de oude gang, die zeker twintig meter onder den grond lag, slechts zeer weinig herstelling behoefde.

De gang was bijna anderhalve kilometer lang, twee meter hoog, ruim een meter breed, en haar richting was ongeveer kaarsrecht. De gang scheen langzaam op te loopen, maar zij was zoo volkomen waterdicht, met haar voetdikke muren, dat er geen druppel water in doordrong, en er dus geen installaties behoefde gemaakt te worden om dat overtollige grondwater af te voeren.

Toen zij voor de eerste maal deze gang doorliepen, hadden de drie mannen een griezelige vondst gedaan. Ongeveer halverwege vonden zij twee geraamten, vlak bij elkander gelegen, en daarbij twee dolken, stijf verroest, en die van omstreeks het jaar 900 moesten dateeren. Welk drama had zich hier afgespeeld? Hoe kwam het dat die lijken nimmer waren weggehaald? Dat zou wel niemand ooit te weten komen, maar het meest waarschijnlijk was, dat een instorting van de gang had plaatsgehad, voorbij het punt, waar de nieuwe tunnel erin uitmonde, zoodat niemand er ooit meer een voet in had kunnen zetten.

De twee geraamten hadden een laatsten rustplaats gevonden in den bodem van den tuin, die zich achter het kleine heerenhuis uitstrekte.

De drie mannen stonden nu voor den ingang van den tunnel, en Henderson begon dadelijk de noodige aansluiting van licht- en krachtkabels te maken. Op geregelde afstanden begonnen aan het verwulff van de tunnel kleine lampjes te gloeien, die haar meer dan voldoende verlichtten, zoodat de zaklantarens niet behoefde te worden gebruikt.

Het vreemde toestel werd op een soort van duwwagentje geladen, de graafwerktuigen werden erbij gevoegd, en de drie mannen gingen den tunnel in, nadat de deur van den kelder weder zorgvuldig gesloten was.

Vijftig meter verder bereikten zij de oude kloostergang. Ook hier waren reeds lampjes aangebracht, die hun schijnsel wierpen op de groote, verweerde metselsteenen, en den bodem, een soort van klinkerpad.

Snel konden zij verder gaan, en ruim een kwartier later bereikten zij de plek, waar de arbeid opnieuw aangevangen was.

Hier lagen massa's zand en schelpen, een kleine kalkmolen, stapels baksteenen, troffels en andere voorwerpen.

De machine werd afgeladen, Henderson koppelde de electro-motor aan het elektrische snoer, dat langs den wand van den tunnel was bevestigd, en nu bleek het doel van het toestel — het was een electrisch gedreven boormachine van een door Raffles uitgedachte constructie, die in staat was, door de hardste aarde te graven. Rotsen had men gelukkig nog niet ontmoet, want dan zou Raffles zijn werk wel hebben moeten opgeven, daar het onmogelijk was, op deze plaats met dynamiet te werken, zonder de grootste onheilen te stichten, voor degenen die zich daarboven be-

vonden — terwijl bovendien het geraas van de ontploffing zeker zou worden gehoord.

Het toestel werd zoo dicht mogelijk naar den wand geschoven, en Henderson wilde juist den schakelaar omzetten, teneinde de boren in beweging te brengen, toen Raffles, die sedert eenige oogenblikken aandachtig scheen te luisteren, hem met een gebaar weerhield.

„Wat is er?” vroeg Brand verwonderd. „Beginnen wij niet?”

„Nog een oogenblikje, mijn waardel! Hoor je niets?”

Brand spande zijn gehoor tot het uiterste in, en toen kwam er een uitdrukking van verbazing op zijn jong, frisch gelaat, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte in gingen.

„Dat is zonderling,” zeide hij, onwillekeurig zacht sprekend, „wat een vreemd geluid. Het lijkt op het zoemen van een motor, een ventilator, of ook wel van snel rondwentelende riemschijven. Zou hier ergens een fabriek aan den gang zijn?”

„Om bij middernacht, Brand? Dat klinkt niet erg waarschijnlijk!” antwoordde Raffles hoofdschuddend.

„En toch draait daar ergens een machine — wat het dan ook mag zijn! Misschien is het een fabriek, die met een nachtploeg werkt!”

„Waarde Brand, ik maak je er opmerkzaam op dat wij ons thans bevinden op, of liever onder een punt van Londen, waar mijlen in den omtrek geen fabrieken van welken aard dan ook te vinden zijn!”

„De aarde geleidt soms het geluid tot op verren afstand, Edward!”

„Alleen maar rotsgrond, Brand! En zeker niet met zulk een duidelijkheid! Ik zou durven zeggen, dat dit zonderlinge gerucht wordt teweeggebracht op een plek, die zich op nauwelijks dertig meters van hier bevindt, waar-

schijnlijk zelfs minder — en ik wil je wel zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben, te weten, wat dat te beduiden heeft!”

Brand zweeg gedurende eenige oogenblikken. Hij kende de merkwaardige ingenieurgaven van Raffles te goed, om niet te weten, dat deze tot op weinige centimeters na nauwkeurig de plek kon aangeven, tot waar zij met hun graafwerk waren gevorderd.

Die plek bevond zich op een punt, gelegen op de kruising van Court-Field Gardens en Collingham Road.

En Brand wist zelf zeer goed, dat zich in deze woonwijk geen fabriek bevond, en heel zeker geen, die te middernacht nog zou werken.

En ook hem kwam dit geraas zeer vreemd voor.

Raffles had onbewegelijk staan luisteren met gefronste wenkbrauwen, en nu zeide hij, even de oogen sluitend:

„Het geluid komt van daarginds, rechts van ons — en een weinig hooger dan de plek waar wij nu zijn. De machine is dus blijkbaar in een kelder opgesteld en het zou mij niet verwonderen, als ook die kelder vroeger deel had uitgemaakt van een der bijgebouwen van het klooster, dat een geweldige uitgestrektheid bezat.”

„Loopt onze nieuwe tunnel in die richting?”

„Gelukkig niet! Waar ik wilde beginnen moet ik haar juist een weinig naar links laten afbuigen om den kelder van ons andere huis te kunnen bereiken.

Laten wij aan het werk gaan, vrienden — ik wilde wel een meter verder zijn vannacht — maar morgen, Brand, morgen ga ik onderzoek doen naar den aard en den oorsprong van dat zonderlinge, gonzende, nu en dan hamerende gerucht!”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles gaat op onderzoek uit.

Wanneer John Raffles zich iets in het hoofd had gezet, dan was er heel wat noodig om hem van zijn plan af te brengen.

Na zich om half vier ter ruste te hebben be-geven, en tot half tien te hebben geslapen, stond hij volkomen uitgerust op, verfrischte zich onder de douche, maakte zijn toilet, waar-bij Gaston hem assisteerde, zooals hij deed, toen Raffles nog bijna een knaap was, met een ernst en een plechtigheid, als gold het een ceremonie ten hove, het „grand lever" van den Zonnekoning, ontbeet, trof Brand aan de ontbijttafel aan, die onder het eten reeds ver-diept was in de schifting van den morgenpost, en onmiddellijk daarna begaf hij zich met den jongeman op weg.

En vrij velen groetten Lord William Aber-deen, als zij hem op straat tegenkwamen.

De beide vrienden volgden over eenigen af-stand Cromwell Road, gingen onder het via-duct van den spoorweg door, en sloegen Col-lingham Road in. Het is een fraaie weg, breed en stil, die bij het begin doorsneden wordt door de straat Courtfield Gardens.

Waarom men het een „tuin" noemt, is niet zeer duidelijk, want er groeit geen grasspriet-je, het is een straat van louter huizen, maar het is wel waarschijnlijk, dat zich hier vroeger, als op zoovele andere punten van de reus-achtige stad, wel degelijk tuinen en parken bevonden.

Het is een vrij stille straat, uiterst geschikt voor bejaarde lieden, die het gewoel van de City wilden ontvluchten, en toch hun geliefd Londen niet wilden verlaten, men vindt er eenige winkelhuizen, en betrekkelijk weinig verkeer.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat een van die winkels een zaak in oudheden was, die heel wat te kijken gaf, en waarvoor de twee vrienden konden stilstaan, zonder ook maar in het minst argwaan te wekken.

De breede winkelruiten weerspiegelden een vrij groot gedeelte van de straat.

Geruimen tijd stonden de twee mannen daar, zonder veel wijzer te worden.

Maar dit zagen zij wel aanstonds, — van een fabriek was hier geen sprake. Brand had het eerst uitgezien naar een boekwinkel, in de veronderstelling, dat daar wellicht een kleine handpers stond, om visitekaartjes en ander klein drukwerk te vervaardigen, maar Raffles wist hem spoedig te overtuigen, dat er van zoo iets in het geheel geen sprake kon zijn. Een zoo kleine pers, met de hand aangedre-ven, zou onmogelijk te hooren zijn geweest door een aardlaag van meer dan twintig meter uitgestrektheid. En bovendien — wie zou het in zijn hoofd krijgen, in het midden van den nacht visitekaartjes te drukken, in een tijd als dezen, met zijn strenge bepaling aangaande den arbeidsduur!

„Dan zou ik wel eens willen weten, wat het dan moet zijn!" zeide Brand tenslotte een weinig ongeduldig. „Wat verwacht je eigen-lijk? Hiernaast is een lunchroom, verderop een slagerswinkel, ik zie ook nog een kruideniers-zaak, een winkel in heerenmodeartikelen, maar daar zal wel geen snelwentelende ma-chine staan — in geen van die nuttige onder-nemingen."

„Daar zullen wij ook niet moeten zoeken Brand!" hernam Raffles hoofdschuddend. „Ik denk eerder dat die vreemde motor gevonden moet worden in een van die gesloten huizen, die er zoo deftig en ingetogen uitzien!"

„Dan stel ik voor, naar huis te gaan, onze paarden te laten zadelen, en wat in Hyde Park te gaan rijden. Het is een verrukkelijke dag en dusdoende zullen wij onzen tijd beter besteden dan op dit oogenblik. Ga je mee?"

Daar Raffles zich in het minst niet bewoog, en hem zelfs niet scheen te hebben gehoord, keek Brand hem van terzijde eens aan, en nu zag hij hoe Raffles in het spiegelende glas met de blikken een man volgde, die aan de overzij-de van de straat liep, en die in het minst geen haast scheen te hebben.

Brand keek op zijn beurt naar hem, en zag dat het zonder eenigen twijfel een vreemde-ling was, wat duidelijk genoeg te zien was aan de snit van zijn kleederen, maar vooral aan

den vorm van zijn gelaat, zijn huidskleur, en zijn oogen.

Hij had zwart, glanzend haar, tamelijk lang, een olijkleurigen tint, breede kaken, en zwarte oogen, ver van elkaar staande, en een weinig schuins in het hoofd geplaatst.

Zoo die man al geen Mongool was, dan was hij er toch in ieder geval nauw aan verwand.

„Een Rus!” overwoog Brand onmiddellijk. Na nogmaals een blik te hebben geworpen op de vierkante kaken en de wat uitspringende jukbeenderen van den zeer goed gekleeden man, die daar aan de overzijde langzaam voorbij liep.

Hij stond nu stil, haalde een sleutel uit zijn zak, en ging de deur binnen van een oud, smal, blijkbaar uitstekend onderhouden huis, met een ouderwetsch topgeveltje.

Er hing een koperen naamplaat naast de deur, de schelknop was glimmend gepoetst, de stoep blonk van helderheid, en er hingen stijfgestroken, hagelwitte gordijnen voor de ramen.

Brand keek naar Raffles, en zag een peinzende uitdrukking op diens gezicht.

Toen wendde hij zich langzaam om, wierp een vluchtigen blik op het smalle huis, en zeide zachtjes:

„Laten wij maar weer heengaan. Op het oogenblik valt er weinig meer te doen. Neen, wij zullen eerst nog even de straat oversteken en zien wat er op dat koperen bord staat.”

Zoo deden de beide vrienden, en een oogenblik daarna liepen zij langzaam voorbij het huis.

Op de koperen naamplaat stond niets anders te lezen dan: Dr. G. Brown, Spreekuur van 1—2!

Raffles wierp een blik op zijn horloge. En toen zij eenige meters van het huis verwijderd waren, zeide hij zacht tot Brand:

„Mijn spiegeleieren hebben mij vanmorgen slecht gemaakt. Ik geloof dat ik iets aan mijn maag mankeer. Het is noodzakelijk dat ik mij eens spoedig laat onderzoeken. En de naamplaat van dien dokter Brown heeft mij vertrouwen ingeboezemd. Wat dunk je van een consult?”

Brand keek Raffles verwonderd aan, en zei:

„Geloof je nu werkelijk, dat er iets bijzonders is aan dat huis, of aan dien dokter, alleen maar omdat we er een man hebben zien binnengaan, die een Russisch type heeft?”

„Gelooven is wat sterk gezegd! Het is evenwel mogelijk! Maar om zekerheid te verkrijgen gaat er niets boven een persoonlijk

onderzoek! Wacht eens — het is misschien nog beter als wij samen gaan! Jij had immers vanmorgen een beetje migraine?”

„Niet in het minst, Edward! Ik voelde mij zoo frisch als een hoen!”

„Dan heb je likdoorns, of je bent bang voor een aanval van griep. Misschien zou zwakzinnigheid nog beter zijn. Ik ben dan je vader, en ik zal gelegenheid hebben, in de wachtkamer op je terugkomst te wachten, omdat je alleen met den braven dokter wilt spreken.”

„En wat wil je dan in die wachtkamer doen?”

„Niet daarbinnen, maar daarbuiten wil ik natuurlijk iets doen! Als zich werkelijk onder dat huis een geheime werkplaats bevindt, een drukkerij van valsche bankbiljetten of wat dan ook — dat valt dan natuurlijk pas te ontdekken, als ik een vluchtig onderzoek kan instellen. En nu niet langer gepraat maar wat voortgemaakt, want het zal wel noodig zijn, dat wij ons gaan vermommen!”

Brand keek Raffles hoofdschuddend aan, en zeide toen zuchtend:

„Als ik mij als een zwakzinnige moet voordoen, dan zal er aan mij weinig te grimeeren vallen, want ik heb een gevoel, alsof mijn hoofd hol is. Ik kan mij met den besten wil niet voorstellen, wat het voor nut kan hebben, ons te bemoeien met zaken, die uitsluitend de politie aangaan! Bericht haar wat je vernomen hebt, schrijf een briefje, waarin je zegt, van oordeel te zijn, dat er onder het huis van dokter Brown in Court Field Gardens een werkplaats van valsche munters of iets dergelijks is, en bemoei je er verder niet mee!”

„Moet men van alles alleen maar den nuttigen kant speuren, Brand? Ik zie het anders in! Maar als je dan volstrekt alleen de nuttigheidsfactor wilt zien, mag ik je er dan op wijzen, dat ik het volstrekt niet aardig zou vinden als het naderhand bleek, dat de politie daar beslag had kunnen leggen, niet alleen op valsche, maar ook op echte bankbiljetten? Ik zou het mij zelf nooit vergeven!”

„Ik zie het al!” hernam Brand klagend. „Wij gaan ons weer steken in een wespennest, en het zal ons nog berouwen!”

„Als wij maar stevig toegrijpen, Brand!” hernam Raffles glimlachend. „Je kent toch zeker dat aardige Duitsche rijmpje wel van Wilhelm Bode:

Greif niemals in ein Wespennest
Und greifest du — so greife fest!

De beide vrienden waren onder het spreken den hoek van de straat reeds omgeslagen, en namen daar een bus, die hen ongeveer een kwartier later in de onmiddellijke nabijheid van hun woning afzette.

Met de voortvarendheid, waarvan Raffles steeds getuigenis aflegde bij zulke ondernemingen, maakte hij de noodige voorbereidingen. De beide vrienden lunchten vroeg, begaven zich naar de Victoria Street, en vermomden zich daar, Brand in een jongeman, die er niet al te snigger uitzag, en Raffles als een eerwaardig vader met een eindeloos voorhoofd, dat nergens begon en nergens ophield, een bril met gouden rand, en zenuwachtige bewegingen.

Met opzet had Raffles het uur zoo laat gekozen, dat er geen of weinig patienten meer zouden worden toegelaten, nadat hij en Brand de wachtkamer zouden hebben betreden.

Zij namen een taxi, op een honderdtal meters van het huis, die hen binnen enkele minuten voor het huis van dokter Brown bracht.

En van het oogenblik af dat het voertuig stil stond speelden zij uitstekend hun rol.

Brand was een jongeman met een leelijk kuchje, en bovendien niet geheel en al normaal, met een steeds open mond en onnoozel rondkijkende oogen, en Raffles was zijn bezorgde vader, die hem vergezelde, uit vrees dat er met den armen jongen iets mocht gebeuren onderweg.

De twee mannen werden ontvangen door een ouden huisknecht die hen even scherp opnam, en toen in de wachtkamer liet, aan het achtereinde van de gang gelegen.

Daar vonden zij nog slechts een enkele patient, een oude dame, die nauwelijks notitie van hen nam, en gedurende den geheelen wachttijd erbarmelijk kreunde.

Maar ook haar beurt kwam. De huisknecht opende de deur, en riep met gedempte stem:

„Wie volgt!”

De oude dame stond met moeite op en strompelde de deur uit, leunend op haar kruk.

De knecht sloot de deur achter haar en de beide vrienden waren alleen.

En toen begon Brand op fluisterenden toon, zoo dicht mogelijk naar Raffles schuivend:

„Ik zou wel eens willen weten, Edward, waarom iemand die valsche bankbiljetten maakt, of iets anders doet, dat het licht niet kan zien, juist het huis uitkiest van een geneesheer!”

„Wel, hij kan het bijvoorbeeld uitkiezen, omdat de geneesheer een medeplichtige is,”

antwoordde Raffles bedaard. „Voor wien zag je dien knecht aan!?”

„Wel — voor een knecht! Ik kan niet zeggen dat hij een prettig gezicht heeft, maar — wat wil je dat ik anders zeg?”

„Je had bijvoorbeeld kunnen zeggen dat hij een Rus is, Brand!” hernam Raffles zacht. „Nee, ik vergis me niet — hij sprak maar een paar woorden tegen ons, maar zijn accent verradt hem onmiddellijk aan iedereen die de Russische taal kent.”

„We zouden hier dus terecht zijn gekomen in een bolsjewistenclub?” vroeg Brand, een weinig verschrikt.

„Ik kan tenminste niet inzien waarom bijvoorbeeld uitgeweken Russen, die voor negen en negentig procent tot den adel of de bourgeoisie behooren, eenige reden zouden hebben, om zich zoo verborgen te houden en in het holste van den nacht geheimzinnige werkzaamheden te verrichten.”

„Waarom eigenlijk niet? Het is immers bekend, dat er nog telkens complotten worden ontdekt tegen de Sovjet republiek — en complotten smeedt men immers ook steeds in het geheim!”

„Dat mag zoo zijn, maar ik geloof niet, dat wij hier met réfugés te maken hebben,” antwoordde Raffles, na een oogenblik te hebben nagedacht. „Die treden meestal anders op. Zij zijn hier veilig in ons land, en zij weten zeer goed, dat de Engelsche regeering hun volstrekt niet vijandig gezind is, eerder het tegendeel is waar.”

Hij wilde nog iets zeggen, maar eenig gerucht in het aangrenzend vertrek, waarschijnlijk de consultatiekamer, deed hem zwijgen.

Het was duidelijk, dat, zag hij goed, aanvankelijk wantrouwen werd gekoesterd tegen alle patienten, die dokter Brown bezochten, onverschillig of hij tot de monarchisten of tot de communisten behoorde, of hij dus ijverde voor het herstel van de Romanoffs in Rusland, dan wel voor de propaganda van het bolsjewisme in andere staten.

Er klonk nog een geluid alsof er een stoel of een tafel verschoven werd, toen, ging de huisdeur open en weer dicht, en een oogenblik daarna werd de deur van de wachtkamer door den knecht geopend, die zijn eentonigen roep liet hooren:

„Wie volgt!”

Volgens afspraak stonden de beide mannen tegelijk op, en Brand wendde zich tot Raffles, en sprak zenuwachtig:

„Nee vader, ik zal liever alleen naar den

dokter gaan! Dan kan ik vrij met hem spreken! Het zal wel niet zoo lang duren!"

Raffles wist dat Brand het consult minstens een kwartier zou laten duren, gelijk zij over een gekomen waren, maar hij zeide op meewarigen toon:

„Ga dan maar, mijn jongen, en licht den dokter nauwkeurig in! Ik zal hier op je blijven wachten!"

Brand liep de gang in, de knecht wees hem den weg en Raffles keek het tweetal door de halfgeopende deur na.

En juist toen de knecht de deur van de consultatiekamer voor Brand openhield, wipte Raffles zonder eenig leven te maken naar buiten, sloot de deur, en was het volgende oogenblik verdwenen in een soort van nis, die hij reeds bij het binnenkomen gezien had, en waarop een tweetal deuren uitkwamen.

Hij drukte zich in een hoek, en bleef daar staan, totdat hij den knecht hoorde terugsluffen een deur openen, zeker van een keuken of een bediendevertrek, en toen werd het stil.

Hij wachtte nog eenige tellen, opende toen voorzichtig een van de deuren, bemerkte dat die een gangkast afsloot, maar met de tweede had hij meer succes. Die bleek een zijgang af te sluiten, nauwelijks drie meter lang, en aan het einde waarvan hij een tweede deur zag, die waarschijnlijk toegang gaf tot het sousterrain. Hij liep onverschrokken de korte gang door, na zich te hebben overtuigd dat hij in geval van nood snel zijn browning uit zijn zak zou kunnen halen, en opende toen behoedzaam de deur aan het einde.

Inderdaad begon vlak daarachter een steenen wenteltrap.

Hij zocht vruchteloos naar een lichtschakelaar, en deed daarop zijn zaklantaren ontgloeien.

Bij het schijnsel daarvan begon hij de trap af te dalen.

Na vijftien treden te hebben geteld bereikte hij een vrij breede gang, aan het eene einde voorzien van een klein raampje, nauwelijks een hand groot, waarvoor echter stevige planken waren bevestigd.

„Dat is in ieder geval al niet normaal!" mompelde Raffles voor zich heen. „Dat raampje is bestemd om lucht en een weinig licht binnen te laten, en wie het afsluit, die doet dat niet zonder een grondige rede. Maar wat hebben wij hier?" Het schijnsel van zijn lamp weerkaatste in de zware, ijzeren scharnieren en het ijzeren beslag van een blijkbaar zeer dikke en stevige kelderdeur. Zoo zwaar

was zij, dat zij op het eerste gezicht den indruk maakte van een kluisdeur.

Raffles liet de stralen van zijn zaklantaren op het slot spelen, en mompelde voor zich heen:

„Splinternieuw! Alles met opzet zoo zwaar mogelijk gemaakt, en stevig! Het slot is niet ingewikkeld, maar deugdelijk. Grendels zijn er hier niet — die zitten waarschijnlijk aan de andere zijde."

Hij luisterde een oogenblik aandachtig, en toen hij niets hoorde haalde hij zijn bos loopers te voorschijn en begon de fijne instrumenten een voor een op het slot te beproeven.

Maar hij zag spoedig in, dat hij ditmaal niet zou kunnen volstaan met deze kleine voorwerpen.

Hij borg de loopers weer weg, bekeek het slot nog eens aandachtig, en wendde zich van de deur af.

„Vannacht zullen wij je nog eens aan den tand voelen, maar dan met andere instrumenten, en dan zul je geen tegenstand bieden!" fluisterde hij zachtjes lachend.

Hij ging de trap weer op, opende de kelderdeur daarboven, stond een oogenblik te luisteren en keek op zijn horloge.

Er waren juist twaalf minuten verlopen, sedert de zoogenaamde patient de wachtkamer verlaten had. Hij had dus niet veel tijd meer te verliezen.

Hij liep door de zijgang, kwam weder in de nis, bleef ook daar even wachten en trad toen weder in de gang, waarop de deuren van wachtkamer en consultatievertrek uitkwamen.

Hij legde juist de hand op den knop van de wachtkamerdeur, toen achter in de gang een andere deur openging en de huisknecht te voorschijn trad. Hij keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, met zijn stekende, zwarte oogen, en vroeg toen zoetsappig:

„Zoekt mijnheer iets! Kan ik u soms helpen?"

„Het wachten duurde mij wat lang, vriend!" antwoordde Raffles, die niet zoo spoedig van zijn stuk te brengen was. „Ik wilde eens zien hoe het staat met mijn zoon. Maar ik heb mij bedacht, ik zal maar liever rustig op zijn terugkomst wachten."

En hij knikte den bediende toe, en ging de wachtkamer weer binnen.

Reeds zooveen had hij ontdekt, dat de beide ramen afgesloten konden worden door stevige luiken. Hij trad op een dier ramen toe, bekeek het luik nauwkeurig, vergewischte zich van de wijze waarop het gesloten werd, knikte

een paar malen als in gedachten, en keek toen door de tulle ondergordijnen naar buiten. De beide ramen zagen uit op een kleinen tuin, aan de achterzijde begrensd door een vrij hooge schutting en links en rechts van de andere tuinen gescheiden door een soort van haag, ongeveer manshoog. De tuin werd slecht onderhouden en werd blijkbaar in het geheel niet gebruikt.

Raffles keek ook naar de huizen aan de overzijde en zijn kort onderzoek bracht hem tot de overtuiging, dat het volstrekt niet moeilijk zou zijn, in het huis van dokter Brown door te dringen.

Hij was juist weer gaan zitten, toen Brand binnentrad.

„Wel, mijn jongen?" vroeg Raffles dadelijk weer in zijn rol.

„Het is een ernstig geval, vader," antwoordde Brand met bevende stem. „Maar de dokter heeft een recept voor mij opgeschreven, en hij zegt dat dat mij wel goed zal doen! Al degenen, die hij dat middel voorschreef, zoo zegt hij, hebben er baat bij gevonden!"

Raffles fronste een oogenblik de wenkbrauwen, iedere geneesheer, die die naam werkelijk verdiende, had natuurlijk aanstonds moeten inzien, dat Brand niets mankeerde, en zijn kwaal louter op inbeelding berustte. Wat had hij hem dan wel kunnen voorschrijven?

„Laat mij eens zien wat de dokter je heeft voorgeschreven, mijn jongen!" nog altijd in zijn rol, uit vrees, dat de bediende nu mischien aan de deur mocht luisteren.

Brand stak zijn vingers in zijn vestzakje, haalde er het recept uit, en stak het Raffles toe.

Deze vouwde het open, las het, wierp Brand een vreemden blik toe, en vroeg toen heel zacht:

„Heb je gelezen wat dokter Brown je voorschrijft!"

„Neen, nog niet! Wat is het?"

„Hier, lees maar zelf!"

Raffles gaf Brand het papiertje weder en deze zag tot zijn verbazing, dat het maar twee latijnsche woorden bevatte:

C a v e c a n e m — pas op voor den hond!

DERDE HOOFDSTUK.

Een gevaarlijk begin.

Een oogenblik daarna stonden de beide vrienden op straat.

Zij spraken geen woord met elkander, voor zij den hoek waren omgeslagen van Collingham Road.

En toen overtuigde Brand zich nog eerst duchtig, dat zij niet gevolgd waren, voor hij op zachten toon sprak:

„Wat moet dat beteekenen, Edward?"

„Ben je je Latijn vergeten, Brand? Cave canem wil zeggen:

„Neem u in acht voor den hond!"

De Romeinen beitelde deze waarschuwingen in het steen van hun hondenhokken. . . ."

„Houdt je mij voor den mal, Edward?" her-

nam Brand ongeduldig. „Dat weet ik waarachtig ook wel! Maar wat beteekent het, dat die Brown dat op het recept schrijft, dat mij heet te zullen genezen?"

„Het kan alleen maar beteekenen, Brand — dat wij doorzien zijn, en met buitengewoon sluwe lieden te doen hebben!" antwoordde Raffles bedaard. „Herinner je dat we een gerucht hebben gehoord, als werd er in een naburig vertrek een stoel verschoven?"

„Wat zou dat?"

„Voor ik je antwoord — geloof je dat de consultatiekamer onmiddellijk grensde aan de wachtkamer?"

„Heel zeker niet! Er moet nog een soort van alcoof tusschen zijn geweest."

„Dat wist ik ook wel! Wij zijn bespied! Daar heeft een man op een stoel gestaan, die naar ons gekeken heeft, door een schilderij heen, of iets dergelijks! En het is maar goed, dat wij zoo zachtjes hebben gesproken, dat men ons althans niet heeft verstaan! En nu durf ik wel wedden, dat die knecht tijdens je consult bij den dokter is geweest!”

„Dat is ook zoo! Hij heeft een paar woorden op zachten toon met hem gewisseld in het Russisch, of in ieder geval in een taal die daar veel op geleek, misschien wel Poolsch. Maar hoe weet je dat?”

„Wel, dat vloeit immers logisch voort uit de rest!” hernam Raffles schouderophalend. „Die knecht is hem natuurlijk komen waarschuwen en heeft hem medegedeeld wat hij ontdekt had, namelijk dat wij in de wachtkamer met elkander hebben zitten fluisteren, heelemaal niet als vader en zoon, en dat ik de wachtkamer heb verlaten om in mijn eentje een onderzoekstocht te gaan maken.”

„Heeft die knecht je gezien?” riep Brand verschrikt uit.

„Ja, juist toen ik de wachtkamer weer wilde binnentreden, een minuut of drie voor je terugkwam. Hij trok een zoetsappig gezicht, maar ik zag wel dat hij mij wantrouwde. En vertel me nu eens wat jij van dien dokter denkt. Is het er werkelijk een?”

„O ja, daaraan kan niet getwijfeld worden! De vragen die hij stelde, en de wijze waarop hij zijn instrumenten gebruikt, wijzen op een langdurige praktijk. Een bedrieger of een leek zou onmogelijk zoo een stetoscoop kunnen vasthouden, of iemands oogleden binnensbuiten keeren. Hij weet het natuurlijk evengoed als ik. Of hij echter werkelijk Brown heet — dat zou ik niet durven bezweren! Hij heeft een buitenlandsch type!”

„Was het de man, dien wij vanmorgen hebben zien binnengaan?”

„Neen! Hij kan een weinig op hem geleken hebben, maar hij was het stellig niet! Hij is wel een voet grooter, breed, en zijn oogen hebben een eigenaardige lichtgrijze kleur. Hij spreekt vloeiend Engelsch, met een heel gering accent. Ik denk dat hij aan een of andere Engelsche Universiteit gestudeerd heeft.”

„Gestudeerde menschen zijn de gevaarlijkste tegenstanders!” zeide Raffles langzaam. „Het is dus nu wel duidelijk, dat die mannen ons gewantrouwd hebben. Wie weet hebben zij vanmorgen al gezien, hoe wij door de spiegelruit naar het huis keken, en naderhand

den naam op de koperen plaat zijn gaan lezen!”

„Maar wij zien er nu toch geheel anders uit, Edward!”

„Ik zeg ook niet dat zij ons voor dezelfde hebben aangezien — dat zou mijn eer te na zijn! Maar zij denken dat wij misschien helpers zijn, die de zaak eens moesten opnemen! In elk geval hebben wij een ding gewonnen Brand — wij hebben nu de zekerheid, dat wij aan het juiste adres waren!”

„Wat heb je dan beneden in den kelder ontdekt?”

„Niets dan een zeer stevige deur, met ijzer beslagen, waarvan het slot weerstand bood aan mijn loopers, en een met planken afgesloten keldergat — maar die twee dingen spraken onder de gegeven omstandigheden een taal, die niet mis te verstaan is!”

„Maar wat bedoelde die dokter Brown, of hoe hij dan anders heet, toen hij ons voor den hond waarschuwde?”

„O, dat is maar een waarschuwing! Het wil zooveel zeggen als: steek je neus niet in onze zaken! Moet ik je nog zeggen, Brand, dat dit voor mij een aansporing temeer zal zijn, hem er juist wel, en zoo diep mogelijk in te steken?”

„Zouden wij het integendeel niet veel liever opgeven, Edward? Menschen, die door zulke geringe aanwijzingen reeds argwaan krijgen, en dus naar het schijnt heel slim zijn — die zijn ook meestal heel gevaarlijk! Ik geef je den raad, het hierbij te laten, en ons verder met die buitenlandsche gravers niet te bemoeien.”

Raffles keek den jongeman een oogenblik ernstig aan, en zeide toen op een toon van verwijt:

„En dat zeg je, terwijl de kans bestaat, dat die lieden iets verrichten, hetwelk ons land ten zeerste kan schaden? Dat kun je niet meenen, Brand! Wij zijn nu gewaarschuwd, en zullen onze voorzorgsmaatregelen nemen! Ik was eerst voornemens, het onderzoek geheel alleen in te stellen, maar nu reken ik op jouw hulp, en op die van onzen braven Henderson! Misschien zal zijn ongelooflijke lichaamskracht ons wel van dienst kunnen zijn! En nu willen wij voorloopig niet meer over de zaak praten, en doen alsof er geen sovjet, geen bolsjewisme en geen valsche bankbiljetten ter wereld bestonden! Onze morgenrit is er bij ingeschoten, en ik stel je voor, die schade in te halen!”

En zoo geschiedde het ook. De beide vrien-

den maakten een rit door Hyde Park, en het was alsof Raffles de geheele zaak van Courtfield Gardens volkomen had vergeten.

Maar dat hij er nog steeds aan dacht zou Brand spoedig genoeg merken. Want toen het negen uur had geslagen en de beide vrienden rustig tegenover elkander zaten aan de groote leestafel in de conversatiezaal van de Windsor Club, ving de jongeman een veelzeggenden blik op van Raffles, en hij begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

„Een drommelsche kerel!“ bromde de jongeman voor zich heen, terwijl hij in de vestibule zijn overjas aantrok. „Wat hij zich eenmaal in het hoofd heeft gezet, dat moet ten uitvoer worden gebracht, al zou de onderste steen boven moeten komen!“

Voor het groote gebouw stond de auto reeds te wachten, die door Henderson, den reus, werd bestuurd.

En drie kwartier later bevonden de drie mannen zich in het huis in de Victoria Street, dat voor deze gelegenheid was uitverkozen, als een soort van operatiebasis.

Hier voorzagen zij zich van alles wat er noodig kon zijn om het welslagen te verzekeren van een onderneming, waarvan Raffles zeer wel de groote gevaren zag, maar die hij niettemin tot een goed einde wilde brengen.

Het huis was een waar arsenaal, en in de geheime bergplaatsen bevonden zich tal van aanvals- en verdedigingsmiddelen, die nog niet gangbaar zijn in den gewonen oorlog, maar waarvan Raffles reeds het grootste nut had kunnen trekken. Men vond daar zeer kleine gasbommen, die niets anders waren dan glazen ballen, omstreeks vier centimeters in doorsnede, en gevuld met een sterk samengeperst gas, van een zoodanige samenstelling dat het zich buitengewoon snel verspreidde, wanneer het glas eenmaal gebroken was, en iedereen bewusteloos maakte, die niet voorzien was van een eigenaardig masker, zeer klein, en dat eigenlijk uit niets anders bestond dan een paar stukjes leder, veerend aan elkaar bevestigd, om de neusvleugels dicht te houden, en vastgemaakt aan een poreuse doos, gevuld met watten, die gedrenkt waren in een vocht, welke het gas volkomen onschadelijk maakte. Met een enkelen handgreep kon deze doos gemakkelijk voor den mond worden bevestigd. Men vond er voorts lichte handpompjes, in staat om binnen weinige tellen zelfs een vrij groot vertrek te vullen met een zeer vluchtig gas, dat een verlam-

mende uitwerking had, revolvers en munitie eigenaardig gevormde boren, die door het hardste staal konden gaan, en andere voorwerpen, allen ontsproten aan het vindingrijke brein van Raffles.

De Gentleman-Inbreker zocht met groote zorgvuldigheid bijeen, wat hij meende noodig te kunnen hebben, en dit werd gepakt in een valies, dat zwaar woog, maar waarmede de reusachtige Henderson omging, alsof het een leeg sigarenkistje was.

Het behoeft niet te worden gezegd dat de mannen zich wapenden als voor een strijd op leven en dood.

Het was een soort van instinct, dat hun zeide, dat zij te doen zouden krijgen met een vijand, die ter bewaring van zijn geheim naar de uiterste middelen zou grijpen.

Het was reeds over twaalfen, toen de drie mannen het huis weer verlieten, snel een zijstraat ingingen, en een kwartier later stonden zij stil in Collingham Road, naast een lagen tuinmuur, en op een plek waar het zoo donker was, dat men hen ternauwernood kon onderscheiden.

Want zij hadden zich in zwarte kleederen gestoken, hun overjassen waren van een donkere kleur en hun hoeden hadden breede randen.

„Hier moeten wij over!“ fluisterde Raffles zacht. „Dit lijkt mij de gemakkelijkste wijze. Wij komen zoo in den tuin van het huis van Brown. De voordeur zal natuurlijk wel beveiligd zijn, en op zijn minst van een elektrische alarmsignaal voorzien. Ik weet wel dat er middelen zijn om dat buiten werking te stellen, maar het duurt lang om ze toe te passen, en Courtfield Gardens is helder verlicht. Vlug, vrienden, aan het werk!“

De muur was laag, geen enkele voorbijganger liet zich zien, alles sliep reeds in deze deftige buurt, en binnen weinige tellen stonden de drie mannen aan den anderen kant van den muur.

Zonder eenige moeite klommen zij over vier heggen, en zij hadden bijna den tuin achter het huis van Brown bereikt, toen Brand waarschuwend de hand ophief.

Hij had het rinkelen van een ketting gehoord. . . .

„Die satansche Brown heeft dus zijn waarschuwing niet overdrachtelijk bedoeld — er is wel degelijk een waakhond van vleesch en been!“ fluisterde de jongeman zachtjes. „Alle moeite is voor niets geweest!“

Maar Raffles haalde eenvoudig de schou-

ders op, want hij was niet voornemens zich van zijn plannen te laten afhouden door de aanwezigheid van een gevaarlijken waakhond.

Hij stak zijn hand in een van zijn zijzakken en haalde er een eigenaardig voorwerp uit, dat in dezen tijd van vuurwapenen geheel misplaatst scheen, en dat het midden hield tusschen een kleinen voetboog, en een kattapult, zooals kwajongens ze gebruiken, om op katten en menschen te schieten.

Men kon het opvouwen, en in een klein foudraal bij zich dragen, en dan nam het niet meer plaats in dan de metalen driepoot van een kamera.

Raffles ontdeed het voorwerp van het lederen foudraal, en bracht de beide stalen booghelften op hun plaats, waarna hij het wapen onmiddellijk kon gebruiken. Het geleek nu wel een weinig op den boog, dien men Wilhelm Tell ziet gebruiken in de opera van dien naam.

„Blijf hier, totdat ik het sein geef, of nog beter, kom over vijf minuten bij mij,” fluisterde Raffles onhoorbaar. „Ik zal even met dien waakhond afrekenen. Alles zou verloren zijn als het beest het in zijn hoofd zou krijgen aan te slaan. Ik hoop maar dat hij niet aan een ketting ligt.”

„Hoop je dat?” vroeg Brand verbaasd.

„Dat hoop ik! Een hond aan de ketting blaft veel eerder, en bovendien kan het dier als hij los rondloopt, wat ik vermoed, veel dichterbij komen, en mij dus gelegenheid geven hem te raken.”

En met die woorden krom Raffles over de heg, die hem nog scheidde van den tuin, grenzend aan het slecht onderhouden lapje grond hetwelk zich bevond achter het huis van dokter Brown.

Hij sloop volkomen onhoorbaar over den rand van een kleine grasgazon, en onder het loopen spande hij de pees van den boog, en haalde uit zijn binnenzak een doosje dat er uitzag als een spanen griftenkoker, trok er de schuif uit, en nam er een blinkend voorwerp uit, met groote behoedzaamheid, want de punt was gedompeld in een giftige stof, die een bliksemsnelle bedwelming tengevolge had, en klein, schadelijk gedierte onmiddellijk kon doodden.

Er zaten zes van die glimmende dingen in het doosje, en zij geleken verrassend veel op griffels wat den vorm betreft, ofschoon ze half zoo kort waren.

Na de spanen doos zorgvuldig weder te

hebben weggestopt, sloop Raffles naar de heg en hij zegende zijn gesternte, hetwelk gewild had, dat de wind in zijn richting woei.

Toch scheen de hond reeds lucht van hem te hebben gekregen, want weer hoorde Raffles zachtjes rammelen, iets als een stalen halsband met groote schakels, en toen kwam er, snuffelend en brommend, een van de grootste bloedhonden die hij ooit gezien had in zijn richting.

Raffles legde haastig het stalen pijltje in de gleuf van de boog, knielde neer voor een kleine opening in de heg, wachtte nog een oogenblik, en juist toen het monster aan den anderen kant, den verschrikkelijken muil openperde om een woedend geblaf te laten hooren, haalde Raffles den trekker over, de pees ontspande zich met een geluid als een zwakke zweepslag, het stalen pijltje snorde van den boog, en drong het monster, dat daar met als vurige kolen gloeiende oogen stond, diep in de borst.

De hond liet geen enkel geluid hooren, zelfs geen zucht, hoogstens iets, dat leek op het piepen van een muis, toen begon hij heen en weer te zwaaien, en hij vlijde zich langzaam neer, strekte de pooten uit, en lag stil.

En toen Raffles het reusachtige dier daar zoo zag liggen zoo begreep hij wel, dat hij weinig in te brengen zou hebben gehad tegen dezen hond, als het monster zich op hem geworpen had. Zijn bek was open, en de vreeselijke slag tanden witblinkend, waren duidelijk zichtbaar, ondanks de duisternis.

Toen zij het zachte geluid van de zich ontspannende boogpees hoorden, klommen Brand en Henderson op hun beurt over de heg, en nu stonden zij naast Raffles, die al bezig was, de boog weder te demonteeren, en in zijn lederen foudraal te doen verdwijnen.

Henderson wierp door de heg heen een blik op den gevelden hond, en bromde voor zich heen:

„Die had ons heel wat last kunnen geven, als hij was blijven leven!”

„Hij leeft nog, James!” zeide Raffles zacht. „Zie maar, de stalen stift is slechts voor een kleine gedeelte in de taaie keelwammen van den hond doorgedrongen. Maar hoe klein de wonde ook geweest zou zijn — het was ruimschoots voldoende om zelfs dezen grooten hond te vellen, alsof hij door den bliksem getroffen was. En deze bewusteloosheid zal op zijn minst den geheelen nacht voortduren. Tenminste — wanneer onze vijanden het tegengif

niet kennen, en dat acht ik niet bijzonder waarschijnlijk!"

Nog eenige oogenblikken, en de drie stoutmoedige indringers hadden de achterzijde van het huis bereikt, waar Raffles en Brand dien middag waren binnengetreten onder andere omstandigheden.

Raffles liet de deur terzijde, omdat hij wel inszag, dat deze aan de binnenzijde voorzien zou zijn van zeer sterke grendels, die geruimen tijd zouden eischen om ze door te zagen. Bovendien was het niet onmogelijk, dat de deur een electricch waarschuwingssein had, en al wist Raffles dit buitenwerking te stellen — dat waren eveneens zaken die zeer lang ophiielden.

En onder normale omstandigheden zou Raffles het er toch op gewaagd hebben — maar ditmaal zou hij te doen krijgen met zeer gevaarlijke tegenstanders, dat zeide zijn instinct hem, zijn jarenlange ervaring. Die lieden waren bijzonder sluw, en hij wist dat zij even wreed als sluw zouden zijn!

En dus wendde hij al zijn aandacht naar een der beide vensters van de wachtkamer, waarvan hij dien middag de luiken reeds onderzocht had.

Raffles begon met zich te overtuigen dat aan de overzijde der kleine tuinen, door een smal klinkerpaadje van elkander gescheiden, alle lichten reeds gedoofd waren, op slechts weinigen na, op verren afstand.

Hij kon het er dus op wagen, een der zaklantarens te ontsteken.

Toen begon hij met het uitsnijden van de ruit.

Dit was een werk, hetwelk Raffles zoo herhaaldelijk verricht had, dat hij het bijna automatisch deed en met een snelheid, die met elke beschrijving spot. Het kostte niet veel meer tijd dan het openmaken van een sardineblikje.

En nu kon hij het hout van het luik met de vingertoppen aanraken. Hij wist zeker, dat zich aan de andere zijde geen electriche draden van welken aard dan ook bevonden, en hij kon dus zonder vrees aan het werk gaan.

Op de hoogte die hij reeds kende, daar hij ze aan den anderen kant zorgvuldig had nagemeten, boorde hij met behulp van een gewone borstboor een rond gat ter grootte van een horlogeglas, en nu was het hem al heel gemakkelijk, met behulp van een tot een lus gevouwen ijzerdraad de zware knippen terug te trekken, die de luiken gesloten hielden.

Een paar minuten later kon Raffles een der luikhelften openduwen — de toegang was vrij!

Eerst werden de werktuigen binnen in de kamer gezet en toen klauterden de drie mannen achtereenvolgens door de opening in de wachtkamer.

En volgens een gewoonte waarvan hij nimmer was afgeweken, luisterde Raffles wel een vol kwartier met de grootste aandacht, nadat hij de gangdeur had geopend.

Maar het huis leek volkomen uitgestorven te zijn.

Niet het minste gerucht deed zich hooren.

Maar Raffles wilde dienaangaande zekerheid hebben.

Hij wilde zijn terugtocht gedekt weten, en er voor zorgen, dat hij niet in den rug zou worden aangevallen.

„Wij zullen eerst het huis even doorzoeken," fluisterde hij, „en denk er wel om Henderson — geen geweld, of ik moet je het bevel daartoe geven! Ik behoef je er zeker niet aan te herinneren, dat je hardhandigheid ons vaker in een moeilijken toestand heeft gebracht, dan strikt genomen noodzakelijk was."

De reus boog beschaamd het hoofd, want hij wist maar al te goed dat Raffles gelijk had, en dat zijn woede en verontwaardiging hem menigmaal parten hadden gespeeld, en het drietal verliet, op de teenen sluipend, de wachtkamer.

Zij traden het allereerst de consultatiekamer binnen, waar ook de luiken en de gordijnen voor de ramen waren gesloten, zoodat Raffles licht kon maken.

VIERDE HOOFDSTUK.

Onder den grond.

Raffles liet zijn spiedende blikken, waaraan niets ontsnapte door het vertrek gaan en het duurde niet lang of hij had achter een Japansch kamerschut een smal, laag deurtje ontdekt, verborgen achter een in wijde plooiën neerhangende sarong, dat heel gemakkelijk te openen bleek te zijn.

Hij lichtte zijn zaklantaren er op, en het schijnsel verlichtte een soort van smalle alcoof, waar geen andere meubelstukken stonden dan een paar stoelen.

Zwijgend ging Raffles op een van die stoelen staan, na zijn lantaren weer te hebben gedoofd.

Hij behoefde het meubel slechts een paar keeren te verzetten, en toen zag hij een zeer smal lichtkiertje, teweeggebracht door de elektrische lichter in de wachtkamer die zij met opzet hadden laten branden.

Na eenig tasten vond hij een houten knopje, en het vogende oogenblik kon hij een smal paneeltje terzijde schuiven, niet grooter dan het deksel van een doos voor dominosteenen, en een blik werpen in de wachtkamer.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij het schuifje weder sloot, van den stoel stapte, en zich tot Brand wendde met de woorden:

„Het is zooals ik aanstonds vermoedde — men heeft ons vanmiddag bespied. Nu, zij hebben gelukkig niet kunnen hooren wat wij spraken, en dat is de hoofdzaak. En nu verder, vrienden!”

Raffles onderzocht nog eerst vluchtig het groote bureau-ministre van dokter Brown, en hoe kort dit onderzoek ook duurde, het schonk Raffles de overtuiging dat hij hier wel degelijk te doen had met een echten geneesheer. Hij vond ook een klein notitieboekje met een groot aantal namen en adressen, voor de overgroote meerderheid Russische, maar ook vrij veel Fransche. Een paar van die Russische namen kwamen hem bekend voor. Zij behoorden toe aan uitgewekenen, die met het pover restantje van hun fortuin voor het bolsjewisme waren gevlucht, en reeds lang te Londen woonden.

Maar dat was alles wat hij kon ontdekken. Er lagen nog eenige receptenbloccnote's, een rekeningboek, een patientenregister, eenige gedrukte formulieren voor opnamen in ziekenhuizen, het doktersadresboek van Londen, een paar betaalde rekeningen, en dat was alles.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen zijgend, en toen werd de onderzoekingstocht voortgezet. Gelijkvloers was nog slechts een eetkamer, en daarachter de dienvertrekken en de keuken, van elkander gescheiden door dezelfde korte dwarsgang, welke Raffles dien middag was ingeslagen, en die hem naar de geheimzinnige kelderdeur had gebracht.

Toen gingen zij de trap op, en doorzochten de vertrekken op de eerste verdieping.

Er was een woonkamer, een soort van museum, waar allerlei vreemdsoortige dingen werden bewaard, jachttropeeën, flesschen met giftslangen, abnormale schedels, tanden van voorwereldlijke dieren, een geheele kast vol zeldzame delfstoffen, een geraamte van een zeer klein menschenras, hetwelk Raffles aanstonds herkende als dat van den Afrikaanschen stam, die zoo goed als uitgestorven is, en nog andere zaken.

Tenslotte kwamen zij aan de slaapkamer. Ook hiervan was de deur geopend, evenals van de andere vertrekken. Raffles behoefde ze slechts open te duwen.

Het groote bed was onbeslapen, en keurig opgemaakt.

Nog hooger ging het, en een kleine biljartkamer, een leegstaand vertrek, een eenvoudige logeerkamer en een bediendevertrek werden beurtelings doorzocht.

In dat laatste vertrek stond eveneens een bed, met de spreij gedekt, en dat nog niet beslapen was.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen op zachten toon:

„Ik had dit eigenlijk niet verwacht! Ik weet niet hoe het komt — maar dat bevalt me niet recht! Wat beteekenen die onbeslapen bedden?”

„Misschien hebben zij achterdocht gekre-

gen, en zijn gevlucht, mylord!" meende Henderson, die des avonds door Brand van alles op de hoogte was gebracht.

„Met achterlating van alles, James?" zeide Raffles glimlachend. „Dat lijkt niet erg waarschijnlijk! Die Brown zou dan toch minstens zijn waakhond hebben mede genomen. Neen, men laat een arbeid als den zijnen niet zoo spoedig in den steek. Maar ik had verwacht, dat hier menschen ter bewaking zouden zijn achtergelaten. Zij moeten er toch op rekenen, dat de politie achter hun geheimzinnig bedrijf komt, en een inval doet. Wie is er dan om hen te waarschuwen?"

„Misschien heeft hun werkplaats een tweeden uitgang, Edward!" opperde Brand.

„Dat is denkbaar!" zeide Raffles peinzend. „Nu, hoe dan ook — wij zullen het spoedig genoeg ontdekt hebben! En nu naar beneden — naar den kelder!"

Zwijgend daalden de drie mannen de trappen weer af, en nu traden zij de dwarsgang binnen, bij het licht van hun zaklantarens, en na eerst alle andere lichten weder te hebben gedoofd.

Alvorens de kelderdeur te openen, die de trap naar beneden afsloot, onderzocht Raffles haar met de grootste nauwkeurigheid en daar deed hij goed aan, want wat zijn haast van dien middag hem had belet, op te merken, dat ontdekte hij thans — deze deur had een electric alarm-signaal. Bij het doorvallend licht van zijn lantaren, zag hij onder de smalle deurkier duidelijk de strepen van de geleidingsdraad, die ergens een electriche schel in beweging moest brengen.

Er was dus niets aan te doen, — eerst moest deze electriche installatie buiten werking worden gesteld.

Een voor het doel expresselijk vervaardigde schaar, met papierdunne bladen, scherp als een scheermes en voorzien van ebonieten oogen, werd behoedzaam onder de kier van de deur geschoven en na eenig tasten had Raffles de draden gevonden, en doorgeknipt.

Maar nu moest hij ook nog zijn krachten op het slot beproeven, want de deur bleek stevig gesloten te zijn.

Zijn fijne instrumenten kwamen er aan te pas, en het duurde wel een kwartier voor het ingewikkeld slot eindelijk bezweek, en de deur voorzichtig geopend kon worden.

Alvorens zelf naar binnen te treden, onderzocht Raffles nog eens zijn revolver, maar dit bleek overbodig, want daar beneden was

het doodstil — van een onheilspellende stilte, zooals Brand bij zichzelf opmerkte.

En de jongeman nam zich voor, goed uit de oogen te zien. Meer nog dan Raffles mishagde hem die rust in het huis, dat zwijgen en die verlatenheid.

Zonder eenig gerucht te maken daalden de drie mannen de trap af, en niet zoodra waren zij beneden of Brand kreeg het onaangename gevoel, hetwelk een muis moet hebben, dat achter zich het deurtje van den val hoort toeklappen. Inderdaad zou het zeer moeilijk zijn, zich op deze plek te verdedigen tegen een overval in den rug. De gang daar beneden had geen andere deur dan die, welke toegang gaf tot de onderaardsche tunnel, en die met ijzer beslagen was als een vestingpoortdeur. Men kon alleen ontwijken langs de trap — en wie die trap in bezit had, zou een groot voordeel hebben boven zijn tegenstander.

Ook Raffles scheen dit onmiddellijk in te zien, want hij zeide, alvorens aan den arbeid te gaan op zachten toon:

„Een van ons moet hier blijven, terwijl de anderen binnegaan. Wij mogen ons niet onverhoeds in den rug laten aanvallen."

En nu begon het moeilijkste werk — een werk, waarvoor schier ieder ander zou zijn teruggeschrokken. Want het leek een onmogelijke taak, die zware deur te openen, althans binnen een enkelen nacht, of liever in enkele uren, want over drie uren zou de zon reeds weder zijn opgekomen.

En toch begon Raffles aanstonds met dien arbeid, geholpen door zijn geniaal uitgedachte instrumenten.

Allereerst had hij het op de grendels voorzien.

En daartoe was het noodig, een groote schijf uit het hout van de deur te zagen.

Raffles zocht een plek uit die daarvoor het beste geschikt was, en vrij van ijzer, hetwelk in rijkelijken overvloed de deur versterkte, en toen werd de zonderlinge boor gemonteerd, die het werk moest vergemakkelijken.

Het ding zag er uit als een vreemd soort passer, met twee beenen, waarvan er een stevig in het hout werd gestoken, terwijl de andere zich in een cirkel om dat middelste punt kon bewegen. Dit tweede deel had weder een met duizelingwekkende snelheid ronddraaiend boorijzer, hetwelk electricch gedreven werd. Iedereen kent natuurlijk de instrumenten, welke de tandarts gebruikt bij het uitboren van een kies — welnu, op hetzelfde beginsel berustte deze eigenaardige boor, die met bijna

evengroote snelheid door hout als door ijzer heendrong, ja zelfs door niet al te dik staal, en waarbij men alleen het boorijzer behoefde te vervangen.

Henderson had het draagbare motortje reeds uitgepakt, dat op een plank was bevestigd, en de elektrische verbinding tot stand gebracht.

De reus ging op de plank staan, zoodat het motortje zich onmogelijk meer kon bewegen, Raffles plaatste de boor op de gewenschte plaats, schakelde in, en onmiddellijk begonnen de fijne houtspaanders als dun zaagsel rond te vliegen. De boor met beide handen vasthoudend bewoog Raffles het eene been langzaam in een cirkel, en de boor, ronddraaiend met een snelheid van vijfduizend toeren per minuut, vrat zich een voor in het hout, telkens dieper bij iederen ommegang.

En niet meer dan twaalf van die rondgangen waren noodig om een schijf los te maken met een doorsnede van niet minder dan ruim twee decimeter. Alle deelen waren geolied, en het aantasten van het hout maakte niet meer gerucht dan het zoemen van een dikken bromvlieg.

Nadat alle lichten waren gedoofd, en iedereen zijn revolver tot schieten gereed hield, trok Raffles behoedzaam die schuif hout naar zich toe.

Er was volstrekt niets te zien. Een volledige duisternis.

Maar hooren deden de mannen wel iets, al was het dan ook maar heel zwak.

Het klonk alsof er heel in de verte een trein over een viaduct of door een tunnel reed. Dit laatste zou ook misschien het geval kunnen zijn — als het geluid maar niet zoo aanhoudend te hooren ware geweest!

Neen, zij konden toch niet meer twijfelen — zij waren op weg, het geheim van dokter Brown te doorvorschen.

Eenigen tijd bleven zij zoo staan, zonder ook maar het minste te kunnen onderscheiden, en toen werd het plotseling doodstil.

Zij bleven luisteren, of het vreemde gerucht, alsof er een motor liep, afgewisseld met geregelde, doffe slagen, zich weer zou doen hooren, maar het was en het bleef stil.

Raffles maakte weer licht, en toen hij het strakke gezicht van Brand zag, fluisterde hij heel zachtjes:

„Wat zou dit te beteekenen hebben? Kunnen zij gewaarschuwd zijn?”

Hij stak zijn hoofd door het gat, trok het bijna dadelijk weer terug, en vervolgde:

„De deur heeft geen alarmsignaal, daardoor kunnen zij dus onmogelijk gewaarschuwd zijn. Nu, wij zijn hier eenmaal, en wij zullen doorzetten!”

„Kan het niet zijn, dat zij er voor vannacht mee ophouden, mylord?” vroeg Henderson zachtjes.

„Dan zouden zij te vroeg ophouden, James. Veel vroeger dan vannacht!” antwoordde Raffles hoofdschuddend.

Hij had zijn hand reeds door het gat gestoken en het was zoo groot, en op een zoodanige plaats gemaakt, dat hij heel gemakkelijk, zoowel den bovensten, als den ondersten grendel kon terugtrekken — maar hij was zoo verstandig, eerst zijn gummihandschoenen aan te trekken, want al zag men geen draden, het was volstrekt niet onmogelijk, dat die zeer zware, koperen grendels onder een zeer sterken stroom stonden!

Nu kwam het slot aan de beurt. Opnieuw moest de boor haar plicht vervullen.

Het was nu iets lastiger, omdat Raffles telkens een van de beenen van het toestel moest oplichten, wanneer het over de stalen post van de deur ging, en het duurde dan ook iets langer — maar toch waren er nauwelijks tien minuten verlopen, of Raffles hield alweder een rond stuk hout in de hand, aan een zijde afgeplat, met slot en al!

Het bleek een slot met twee schoten te zijn, uit het hardste staal vervaardigd, en het zou dus heel wat tijd in beslag hebben genomen, dit zeer ingewikkelde slot op de gewone wijze te openen.

„Een voortreffelijk studieobject, Brand!” zeide Raffles zachtjes. „Steek dit slot in het valies, Henderson, het zal een zeer fraai stuk van mijn verzameling zijn. En ik breng een stille hulde aan den man, die het verzonnen en vervaardigd heeft!”

Raffles trok de deur naar zich toe, want zij bleek open te gaan in de richting van de gang waar de drie mannen zich bevonden.

De lantarens bestraalden een zeer lange tunnel, blijkbaar nog niet lang geleden voltooid, ongeveer twee meter hoog, en half zoo breed.

Waarschijnlijk had men hier ook alweder te doen met een van die oude kloostergangen, die door de geheimzinnige, nachtelijke werkers was verbeterd en steviger gemaakt.

„James,” zoo wendde Raffles zich tot den reus, „ik zal je tot mijn spijt hier op post moeten laten staan, wat mijnheer Brand en ik te doen hebben zal meer lenigheid dan kracht

eischen, en vooral geruischloosheid! Het is dus voor alle dingen beter dat je hier blijft. Zet beide ooren goed open, en waarschuw ons op het eerste teeken van onraad. Je behoeft je taak werkelijk niet te onderschatten, vriend Henderson, want je dekt onzen terugtocht!"

Het gelaat van den reus drukte teleurstelling uit en ook vrees, maar hij was gewend, zich naar de instructies van Raffles te gedragen, en zoo maakte hij zich zuchtend gereed, zijn vervelende en ook moeilijke taak te aangaan.

Maar op het oogenblik dat Raffles en Brand zich in den tunnel zouden begeven, fluisterde de reus:

„Een oogenblik mylord! Het is mogelijk dat er u daarginds gevaar dreigt! Hoe lang denkt gij weg te blijven?"

„Ten hoogste een half uur, James!" antwoordde Raffles. „Zijn wij na dien tijd niet teruggekeerd — dan geef ik je verlof, eens naar ons te komen omzien, maar niet eerder!"

Het gelaat van Henderson klaarde aanmerkelijk op, en hij begon zachtjes op zijn gummi-zoolen de gang op en neer te loopen, telkens even stilhoudend voor de trap om te luisteren.

En Raffles en Brand, hunne revolvers gereed tot schieten, in de linkerhand hun lantarens houdend, en met een klein draagvalies aan een riem om den schouder, die eenige misschien noodzakelijke voorwerpen bevatte, gingen onversaagd den tunnel in.

Raffles wist dat de geheime werkplaats onmogelijk heel ver kon zijn, en dat zij waarschijnlijk aanstonds op een dwarsgang zouden stuiten.

Hij had goed gezien. Dat de gang eindeloos leek en pikdonker, kwam eenvoudig hierdoor, dat zij op vijftig passen afstand van de deur een rechten hoek maakte.

Toen de beide mannen dien hoek bereikt hadden, en er voorzichtig omheen gluurden, zagen zij op eenigen afstand een zeer zwak

lichtschijnsel. Langzaam en onhoorbaar slopen zij voorwaarts, en zij stonden alweder voor een deur, zonder eenig zichtbaar slot.

Raffles had juist de hand in den zak gestoken, om naar zijn instrumenten te zoeken, toen die deur eensklaps omhoog ging, als de klap van een val. Een oogverblindend licht bestraalde de beide mannen voor een kort oogenblik, achter hen hoorden zij een gerucht, dat klonk als het open en weer dichtgaan van een ijzeren deur.

Hun oogen, niet gewend aan dien overvloed van licht zagen slechts vaag een groote, daghelder verlichte ruimte en een aantal gedaanten, die op hen toeliepen.

En toen klonk een zware, spottende stem, die de woorden sprak:

„Wees welkom in ons midden heeren! Gij hebt willen zien wat wij hier uitrichten? Welnu, gij zult tevreden worden gesteld! Gij zult het zien, — dat beloven wij u!"

Raffles en Brand wendden zich om, als bij onderlinge afspraak.

Maar de terugtocht was voor hen afgesneden.

Achter hen stonden op zijn minst acht of tien mannen, allen met brownings bewapend.

„Kom binnen!" klonk dezelfde stem, maar nu dreigend.

De beide mannen, wel inziende, dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn, deden een paar stappen naar voren.

Hun oogen, reeds wat beter gewend aan het licht, keken een oogenblik rond in een groote, bijna volkomen cirkelvormige zaal.

Toen trok een geluid achter hun rug hun aandacht.

De ijzeren valdeur was met een ratelend geluid van rammelend metaal weer achter hen dichtgevallen.

Zij waren gevangenen — en zij wisten nog niet van wien!

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In de macht der bolsjewisten.

Het eerste wat Raffles en Brand zagen waren een dertigtal mannen, in een kring tegenover hen geschaard, en die hen zwijgend, met dreigende blikken opnamen.

Als er Engelschen onder waren, dan was hun aantal toch meer zeer gering. Voor het meerendeel waren het lieden van een Mongoolsch of Aziatisch type. Zij droegen allen een soort van werkjas, over een wijde, linnen broek. In den versten hoek van het vertrek, dat nog het meest geleek op een kelder, met een hoog gewelf, stonden een aantal zetkasten, zooals men ze op de zetterijen van groote dagbladen wel vindt, en daar waren eenige lieden aan het werk, die even grimmig hadden omgezien, maar toen weer aan den arbeid waren gegaan, alsof er niets bijzonders was gebeurd.

Op een stevige tafel lagen groote vellen wit en ook vuurrood papier, en op een kleinere tafel daarnaast was een jongeman bezig, met behulp van een snijmachine die vellen papier tot kleiner formaat te snijden.

Tien of twaalf sterke electriche lampen verlichtten deze onderaardsche werkplaats.

Zeer duidelijk was nu het gezoem te hooren, dat geluid als van een reusachtige vlucht bijenzwerm, hetwelk reeds den dag tevoren zoozeer de aandacht had getrokken van Raffles en Brand.

Het was duidelijk dat daar, achter die stevige deur nog een ander vertrek was, waar een electromotor draaide. En dat er ook een pers werkte, dat stond nu wel vast. Niet alleen wees daar de aard van het gerucht op, maar ook de aanwezigheid van die zetkasten, en van de ijverige zettters, de stapels papier en de snijmachine.

Er was waarlijk niet veel schrandereheid toe noodig, om te begrijpen, dat hier pamfletten werden gedrukt — en misschien nog heel andere drukwerken ook, die waarde konden hebben.

En toen Raffles dit alles goed had opgenomen, toen pas zag hij de vrouw.

Zij stond half tusschen de mannen in verscholen, en keek met strakke blikken die weinig goeds voorspelden, beurtelings naar de beide vrienden.

Zij was zeer schoon, en haar gelaat had dien olijkleurigen tint, die eigen is zoowel aan vrouwen van noordelijk Italië als aan vele Russinnen. Haar oogen, groot en glanzend, diepzwart, schitterden op dit oogenblik, en het was alsof zij vonken schoten, door een nauwelijks bedwongen woede.

Zij had blauwzwart haar, dat reeds met de schaar had kennis gemaakt, en in een enkelen krul in haar nek lag en langs de kleine ooren.

Ook zij droeg een soort van werkkieel, maar het grove gewaad was niet in staat de soepele lijnen te verbergen van haar schoongevormd lichaam.

Even nadat de twee mannen waren binnengegetreden en de deur achter hen was dichtgevallen was het zoo stil geworden, dat men niets anders hoorde dan het snorren van den electromotor, die sedert eenige minuten weer was gaan draaien. Het was alsof de machine daarmee gewacht had op de komst van de beide indringers.

Wanneer alles niet zoo bliksemsnel in zijn werk was gegaan, zou Raffles zeker den tijd hebben gevonden, het draagvalies te openen, en daaruit een van zijn gaskogels te nemen, om die stuk te werpen op den grond. Thans had dit echter geen doel meer — het zou hem en Brand alleen kunnen schaden. Want men zou hem natuurlijk niet den tijd laten, het gasmasker op te zetten, en als hij dat niet droeg, zou hij, evengoed als de anderen, bedweld worden in deze van alle zijden gesloten ruimte, die bovendien zoo groot was, dat het de vraag mocht heeten, of een enkele gaskogel haar met het bedwelmende gas zou kunnen vullen.

Maar Raffles was er de man niet naar, om althans niet een poging te wagen.

Hij stak dus snel zijn hand naar de tasch uit, maar onmiddellijk werden er vier, vijf

revolvers op hem gericht, en dezelfde stem, die zooveen gesproken had, liet zich weer hooren, en beval kortaf:

„Raak die tasch niet aan, of je bent des doods!”

„Zooals u wilt!” zeide Raffles hoffelijk. „Mag men weten waaraan wij deze weinig vriendelijke ontvangst te wijten hebben?”

„Is het soms gewoonte, inbrekers vriendelijk te ontvangen?” zeide dezelfde stem weer.

En nu trad er een man te voorschijn uit de rijen der anderen, die vlak voor Raffles bleef staan, zijn revolver ter hoogte van zijn borst, en hem nauwkeurig opnam. Het was een man van zes voet, breed van schouders, en niet onknap. Hij had regelmatige trekken, maar zijn oogen stonden een weinig te dicht bij elkander, en hadden op dit oogenblik een loerende uitdrukking, als van een roofdier.

Hij was de eenige, die geen werkjas droeg, en een eenvoudig colbertpak droeg van een donkere stof. Het was duidelijk dat hij de aanvoerder moest zijn.

Een kort oogenblik liet Raffles zijn blikken dwalen over de anderen. En het duurde niet lang of hij had den gewaanden dokter Brown, diens sluwen bediende, en ook den heer ontdekt, dien hij den dag tevoren het huis van den geneesheer had zien binnengaan, toen Brand en hij tezamen post hadden gevat voor de spiegelruiten van den aitiquair.

Toen keek hij den spreker weder aan en antwoordde met een flauwen glimlach:

„Het is waar, dat wij onze komst niet van te voren hadden gemeld, en onze entree de chambre laat veel te wenschen over, dat erken ik! Het was onze nieuwsgierigheid, die ons dreef, en wij konden natuurlijk niet verwachten, dat revolvers ons onthaal zouden zijn!”

„Maak er een einde aan, Paul!” klonk een scherpe stem.

Het was de vrouw die gesproken had.

De man wendde langzaam zijn hoofd naar haar toe, en zeide streng:

„Je behoeft je er niet mee te bemoeien, Livia! Dit is mannenwerk. Maak je maar niet ongerust — hun lot is niet twijfelachtig, maar daarover heb ik zelf te beslissen, en ik heb jouw raad niet noodig.”

„Je hebt mijn raad wel eens meer in den wind geslagen, Paul Alexandrowitch, en dat heeft je bijna het leven gekost!” zeide de vrouw op dezelfde scherp toon en zich bedienend van de Russische taal, die Raffles evengoed sprak als verstond. „Een beetje voort-

varendheid zou je nu en dan niet misstaan! Je hebt je vinger aan de trekker van je revolver, druk een paar malen, en blaas dien vervloekten bourgeoïis het licht uit!”

„Daartoe is altijd nog tijd genoeg Livia!” zeide Paul Alexandrowitch koeltjes. „Wij zullen niets overhaasten. Want ik wil weten wie die lieden zijn, al heb ik er wel eenig vermoeden, hoe zij ons ontdekt hebben, en wat zij zouden hebben gedaan — als het lot had gewild, dat zij deze plek levend zouden kunnen verlaten.”

Hij wendde zijn doordringende oogen weder naar Raffles toe en vroeg langzaam, nu weder in het Engelsch:

„Ben je voornemens, mij op mijn vragen te antwoorden?”

„Wel, mijn waarde heer, dat zal uitsluitend afhangen van welken aard die vragen zullen zijn,” antwoordde Raffles bedaard. „Zoo geloof ik bijvoorbeeld dat ik al niet op de eerste zal kunnen antwoorden. Ik behoud veel liever mijn incognito — zooals de vorsten deden, waarvan gij en uw vrienden er eenigen op zulk een fijne wijze uit den weg hebt geruimd! Ik zeg dat in de veronderstelling, dat ik mij niet bedrieg in den aard van uw wezen! Ik heb zeker het twijfelachtige voorrecht, in aanraking te zijn gekomen met Russische communitisten!”

Paul Alexandrowitch was zeer bleek geworden, en de vrouw had een kreet geslaakt als een wild dier. Het leek alsof zij zich als een tijgerin op Raffles wilde werpen, maar de aanvoerder hield haar met een streng gebaar tegen, en riep:

„Geen stap nader, Livia! Ben ik een kind, dat ik niet zelf mijn zaken kan behartigen?”

Hij wierp Raffles een blik van koude minachting en haat toe, en zeide, langzaam sprekend:

„Wij zijn inderdaad Russische — en ook Engelsche bolsjewisten! Ik denk er niet aan, daar een geheim van te maken, omdat gij heel zeker niet in de gelegenheid zult zijn, mijn mededeelingen wereldkundig te maken. Ik wil u nog wel meer bekennen! Wij zijn hier in Londen gekomen, om te trachten, uw vertrapte arbeiders in beweging te brengen, en het heilig zaad van de ontevredenheid, de haat en de wraakzucht onder hen uit te strooien. Reeds lang genoeg heeft de hand van het kapitalisme zwaar op hen gedrukt! Reeds te veel eeuwen zwoegen zij in het juk van den arbeid, worden zij voortgedreven als slaven, voortge-

striemd door de zweep van den werkgever! Reeds al te lang. . . ."

„Hoe vreemd!" viel Raffles hem in de rede, met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht. „Het is me alsof ik dat vroeger al eens meer gehoord heb! Uw uitlatingen zijn niet splinter-nieuw, mijnheer. . . . Paul Alexandrowitch! Overigens vertelt gij het niet aan een onwetende, dat er armoede heerscht in ons land, onrecht, verdrukking, gebrek. Ik betwijfel of uw methoden in staat zijn, aan dien toestand een einde te maken. Als ik den blik naar uw rampzalig land richt, dan zou ik tot het tegendeel moeten besluiten. Terechtingsstellingen — hongersnood — omkooperijen — sluipmoord en verraad — en daarnevens maar heel weinig goeds, al te weinig, om er evenwicht mede te maken! Ik bestrijd de toestanden, die gij zoo-even in den bekenden vergaderingstoon hebt gehegeld, evenzeer — maar op mijn eigen wijze! In zekeren zin zijn wij partijgenooten — maar ik zou niet voor al het geld van de wereld willen, dat iemand mij zoo zou noemen!"

Volkomen overbluft hadden de aanwezigen naar die korte toespraak geluisterd, want Raffles had ze in de Russische taal uitgesproken.

Maar toen hij van zijn verbazing bekomen was zeide Paul Woroneff — zoo luide de achternaam van den aanvoerder, — terwijl zijn gelaat vuurrood werd en daarna doodsbleek.

„Neem je in acht, hond! Wij laten ons niet bedriegen — en evenmin beleedigen! Wij vervullen een heilige taak, en wij zullen overal. . . ."

„De vaan van den opstand planten!" voltooide Raffles met een effen gezicht, den zin. „Ik ken al die termen. Zoudt gij niet terzake willen komen? Wat zijt gij voornemens, met ons te doen?"

Paul Alexandrowitch Wonoreff gaf niet rechtstreeks antwoord, maar keek voor het eerst Brand eens goed aan, die nog geen woord had gesproken, en ernstig stond na te denken over de beste middelen, heelhuids weder uit dezen kelder te geraken.

„Wie is de man dien gij bij u hebt?"

„Een trouwe vriend!" antwoordde Raffles kortaf.

Wonoreff scheen een oogenblik na te denken, wenkte toen een paar mannen naderbij en beval kortaf:

„Neemt hun de wapens en die tasschen af!"

Acht mannen omringden Raffles en Brand, die er zelfs niet aan dachten, zich te verzetten, hetgeen een zekeren dood zou hebben betekend.

Over de hoofden der mannen heen, die zijn zakken leeghaalden, keek Raffles, met verbazing en belangstelling, zooals men een vreemdsoortig dier bekijkt, naar het mooie gelaat van Livia Prykoff, die hem strak bleef aanstaren met oogen, die nu letterlijk van wraakzucht gloeiden.

De mannen brachten wapens en tasschen aan Wonoreff, die ze aandachtig bekeek. En langzamerhand, toen hij den inhoud van die tasschen beschouwde, nam zijn gelaat een uitdrukking van de grootste verbazing, van wantrouwen, en zelfs van schrik aan.

Hij nam voorzichtig een van de glazen kogels in de hand, en vroeg, zich tot Raffles wendend:

„Waarvoor dienen die dingen?"

„Ik zal u moeten verzoeken, er niet zoo nonchalant mee om te gaan!" zeide Raffles koeltjes. „Zij zijn gevuld met een giftig gas, en het zou leelijk met u afloopen, als gij al die dingen eens tegelijk liet vallen op dezen vloer!"

Wonoreff deed den kogel weder verschrikt in de tasch, nam er de doos met fijne, stalen instrumenten uit, fijn bewerkte loopers en vijlen, zaagjes en kniptangen, en vroeg weer:

„Zijn dit inbrekerswerktuigen?"

„Daar lijken zij tenminste merkwaardig veel op!" antwoordde Raffles spottend. „Hebt gij het soms voor instrumenten van een tandarts aangezien?"

„En dit?"

„Dat is een gasmasker, waarde gastheer! Jammer genoeg vond ik niet den tijd, er mij van te bedienen. Uw mannen zijn ons wel wat rauw op het lijf gevallen! En als gij het niet onbescheiden vindt, zou ik nu eindelijk wel eens willen weten, hoe het komt dat gij van mijn bezoek onderricht waart! Maar dat is dom van mij! Ik heb zelf het luikje gezien in den tusschenmuur, het gezicht van den sluwen bediende van dokter Brown, en ik moest dus begrijpen, dat hij mij en mijn vriend aanstonds gewantrouwd heeft! Maar waarom ons dan rustig te laten binnendringen. Waarom ons niet meteen neer te schieten in den tuin reeds?"

„Wij zouden met uw lijken geen weg geweten hebben!" antwoordde Wonoreff rustig. „En wij wilden volstrekt weten met welke vijanden wij te doen hadden. Daarom lieten wij u kalm het huis binnengaan, en een van ons ging zelfs zoo ver, aan te raden, alle deuren wagenwijd open te zetten, maar ik begreep wel dat zulke sluwe lieden als gij beiden moest

zijn, dadelijk wantrouwend zou zijn geworden — en zoo schikten wij er ons in, dat gij al onze mooie afsluitingen vernielde! Wij hebben althans dit gewonnen, dat niemand iets

weet van uw binnendringen hier — en dus ook nooit zal weten, dat gij wel zijt binnengekomen — maar niet meer naar buiten...."

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De dood door den strop.

Het bleef even doodstil in de onderaardsche werkplaats. De zettters hadden ook tijdelijk hunnen arbeid gestaakt, en staarden naar de beide gevangenen, die daar nu, ontwapend en machteloos, in het midden van den grooten kelder stonden, en toch zoo fier en rechtop gericht, als hing hun geen lot boven het hoofd, dat voor geen hunner twijfelachtig kon zijn.

Toen begon Wonoreff weer te spreken:

„Het is waar, gij beiden hebt reeds vanmiddag onze achterdocht gaande gemaakt. De bediende van dokter Brown heeft u door de gang zien sluipen. Wij waren dus gewaarschuwd, en hebben goed uitgekeken. Gij hebt op een raadselachtige wijze den waakhond weten tot zwijgen te brengen, die u zeker zou hebben verscheurd, en gij zijt binnengedrongen op een manier, die — bijna mijn bewondering heeft! Ik begrijp evenwel heel goed, uit uw woorden, uw houding en uw uiterlijk, dat gij geen gewone inbreker zijt. Kort en goed — wie zijt gij?"

„Ik ben John Raffles!" antwoordde Raffles rustig.

Er ging een kreet van verbazing, ongeloof

en schrik op. Men drong naderbij, om dien man te zien, wiens naam zooveel reeds gehoord hadden — die de verklaarde, persoonlijke vijand was van bijna alle Engelsche communisten — die in dien kelder aanwezig waren, want of het toeval was of niet — maar tot dusverre had Wonoreff slechts mannen kunnen rekruteeren, die tot voor dien deel hadden uitgemaakt van een of ander misdadigersgenootschap.

Er werden dus heel wat wraakzuchtige blikken op Raffles geworpen, die daar zoo rustig stond, alsof hij zich in een of ander salon bevond.

„Om je de waarheid te zeggen, — iets van dien aard had ik verwacht, na de inhoud van je tasch te hebben gezien," begon Wonoreff. Zijn gelaat was op dat oogenblik vreeselijk om aan te zien. Hij kwam vlak voor Raffles staan, en vervolgde: „Jij bent dus de man, die drie jaren geleden in Rusland tegen onze zaak gestreden hebt!"

„Niet tegen de zaak — maar tegen de personen!"

„Om het even! Je hebt je gesteld aan de

zijde van den adel, en ons groot nadeel berokkend."

„Een maand tevoren had ik aan de zijde van de bolsjewisten gestreden tegen dienzelfden adel!" hernam Raffles op koelen toon. „Dat brachten de omstandigheden mee. Maar gij moogt daarover denken zoals gij wilt. Wat verder?"

„En dat vraag je nog?" barstte Wonoreff uit, bijna stikkend van woede. „Je bent hier bij ons binnen komen dringen, je hebt onze geheimen willen doorgronden, je kunt deze schuilplaats verraden, die wij met zooveel moeite hebben gevonden, en ingericht, en je vraagt wat wij voornemens zijn! Broeders, welk antwoord kan ik hier alleen op geven?"

„Ter dood! Aan de galg!" brulde zestig, zeventig stemmen als uit een mond.

En de scherpe stem van Livia Prykoff gilte boven alles uit:

„Ik zal niet kunnen slapen voor ik hem zie hangen! Ik zal aan zijn beenen trekken! Ik wil hem zien spartelen! Waarop wachten jullie nog?"

„Houdt je mond, Livia!" viel Wonoreff haar barsch in de rede. „Wij zijn geen moordenaars! Wij zijn rechters! Wij zullen hem vonnissen, naar recht en billijkheid."

„Waartoe al die omslag? Hiernaast staat de galg al klaar!" gilte Livia, terwijl haar oogen vonken schoten. „Moet ik hem soms zelf den strop om den hals doen? Ik ken dien man, hij is onze doodsvijand! Hij heeft de Bende der Raven bestreden zooveel hij kon! En door zijn toedoen zijn drie van mijn beste vrienden door het luik gevallen! Nu wil ik het hem ook zien doen!"

„Ik zou niet al te veel praten over je lidmaatschap van die bende Livia!" hernam Wonoreff kortaf. „Je hoeft er niet trots op te zijn. Ik had gedacht hier andere elementen te zullen aantreffen. Nu, hoe het ook zij — ik blijf bij mijn woorden. Hij zal sterven, maar wij zullen hem niet overhaast ter dood brengen! Hij zou bijvoorbeeld zichzelf kunnen redden — door zich bij ons aan te sluiten!"

„Het aanbod is zeer vereerend, mijnheer Paul Alexandrowitch Wonoreff, maar ik zal er tot mijn spijt niet op kunnen ingaan!" zeide Raffles hoffelijk. „Ik zeide u reeds dat ik mijn best doe, zekere misstanden te herstellen — maar uwe methodes staan mij niet zeer aan. En dat zij ondeugdelijk zijn, en altijd zijn geweest — dat toonen immers de gebeurtenissen in uw eigen land overduidelijk aan — daar de bolsjewisten een voor een bijna al hun schoo-

ne principes hebben moeten prijsgeven, eenvoudig omdat zij in de praktijk onuitvoerbaar waren. Zij hebben achtereenvolgens de groote boeren, de kleine boeren, de beambten, de arbeiders van zich vervreemd, zij hebben den eenen groep tegen den ander willen uitspelen, en bij dozijnen hebben zij hunne hervormingen weder moeten herroepen, ongedaan moeten maken. Neen, dan is de mijne toch beter, al is het dan een paardemiddel — en al voorzie ik zelf er geen duurzaam heil van. En zoo zal het dan wel uitloopen op de gymnastische oefening, waarvan deze lieve jongedame zooveel met zooveel geestdrift sprak! Ik met mijn nek in den strop, en zij met haar poezele armen om mijn knieën — het zal een verrukkelijk schouwspel zijn, uw instellingen volkomen waardig!"

„Ik zal je in het gezicht spuwen!" krieschte Livia Prykoff, die moeite had, haar dolle drift te bedwingen.

„Hoe langer hoe fraaier!" hernam Raffles spottend. „Mijnheer Wonoreff, zouden wij er niet liever een einde aan maken? Wij zijn maar menschen, en deze lange voorbereidingen zouden misschien onze zenuwen op een te zware proef stellen."

„Je zult sterven, Raffles," antwoordde Wonoreff op doffen toon, „maar eerst zul je weten, wat wij willen! Ook hier zal het bolsjewisme hoogtij vieren! Weet, dat er op nog meer plekken werkplaatsen bestaan als deze, waar wij vergaderen, onze pamfletten drukken, onze propaganda voeren, en — onze bankbiljetten vervaardigen! Wij hebben het voorbeeld van Hongarije gevolgd — maar met een ander, en een schooner doel! Daar werd het gedaan om de vervloekte monarchisten weder in den zadel te helpen — hier doen wij het, om een paniek op de Beurs te verwekken, het geld zijn waarde ontnemen, den arbeider tot wanhoop en razernij te voeren en hem op die wijze tot onze inzichten over te halen!"

„Het middel lijkt mij afdoende!" zeide Raffles sarcastisch. „Het is zoo voortreffelijk dat ik er niets tegenin kan brengen! Het wordt een aangename wereld, en ik ben slechts over een ding verheugd — dat deze bevallige schoone, zoo zacht als een duif, er voor wil zorgen, dat ik dien heilstaaf niet meer met eigen oogen behoef te zien! Waar is die galg?"

„Bluffer! Grootspreker!" krieschte Livia, sidderend over het geheele lichaam van woede, en met het schuim op de lippen. „Wij zul-

len zien hoe je je gedraagt, als eenmaal je hoofd door het hennepen venster kijkt!"

„Wel, miss — ik hoop mij correct te gedragen, dat is alles!" antwoordde Raffles. „Die galg, wat ik u verzoeken mag?"

Wonoreff keek Raffles wantrouwend aan.

Die aandrang om het werktuig te zien, dat hem moest dooden, kwam hem al zeer verdacht voor.

Ook beviel de uitdrukking op het gelaat van dien gevaarlijken vijand hem geenszins.

Er was iets op te lezen van spot en minachting, van trots en hoon. En toch, hoe gaarne had hij dien man tot de zijnen willen kunnen rekenen! Welk een onmetelijk nut zouden zijn schranderheid, zijn geniale aanleg, zijn stoutmoedigheid hebben kunnen opleveren aan de zaak van het communisme!

Het was alsof de schoone Livia ried wat er in het binnenste van den aanvoerder omging, want weder krieschte zij luid:

„Aan de galg met hem! Als hij het ding zoo graag zien wil — geef hem dan toch zijn zin! Maar wacht eens, daar zouden wij bijna een groote domheid begaan. Nummero drie is nog niet present! Zij waren immers met hun drieën. Waar is de derde?"

„Ik had u juist willen verzoeken, waarde heer Wonoreff, om ons toch vooral niet alleen naar de eeuwigheid te zenden!" zeide Raffles die een snellen blik had gewisseld met Brand. De jongeman was bleek, zijn gelaat stond strak, maar Raffles moest erkennen dat hij zich flink hield, en het schijnbaar onvermijdelijke einde moedig onder het oog zag.

En Brand wierp hem een angstigen blik toe, waarin de vraag stond te lezen of het wel noodzakelijk was, ook de arme Henderson te betrekken in hun lot. Toch begreep Brand wel, dat hij het moeilijk kon ontgaan, nu die vrouw scheen te weten, dat zij met hun drieën het huis van den dokter waren binnengedrongen.

„Je hebt gelijk, Livia!" riep Wonoreff op levendigen toon. „Wij moeten eerst den derden man nog hier hebben. Vier mannen om hem te halen! En in dien tusschentijd, terwijl zij hem hier brengen, zullen wij je wensch vervullen Raffles en je de plek toonen, waar je zult sterven!"

„Ik moet er bij zijn!" schreeuwde Livia. „Ik wil zijn trotsche tronie zien verbleeken! Ik wil eens zien, of die nek niet te buigen is, en of die oogleden niet zullen knippen!"

„Ik vrees, madame, dat gij dan een vruchteloos tocht zult doen!" zeide Raffles koeltjes. „Intusschen — ik kan u natuurlijk niet

beletten, ons bij dit uitstapje te vergezellen. Op weg dus! Ik ben altijd heel nieuwsgierig geweest — en ik wil gaarne de wijze leeren kennen, waarop gij pleegt af te rekenen met de menschen, met wie gij het niet eens zijt!"

Acht mannen, de revolver in de vuist, omringden Raffles en Brand, en de kleine troep liep door de groote zaal, terwijl Livia vooraan ging, en haar zwarte oogen strak gericht hield op het gelaat van den man, dien zij gehaat had, van het oogenblik dat zij voor het eerst zijn naam hoorde uitspreken.

Ook Wonoreff liep met den kleinen troep mede.

Schuin tegenover de valdeur bevond zich, in een der hoeken van den grooten kelder, een tweede deur, kruiselings met ijzeren bouten beslagen, en Livia ging zelf de zware grendels daarvan terugschuiven, die de eenige afsluiting bleken te vormen, want een slot was er niet. Niet zonder moeite duwde zij de zware deur open, en maakte licht, door een schakelaar om te draaien. De kleine groep trad een kelder binnen, ongeveer vier meter hoog, met een gewelfde zoldering, en bespannen met zwart doek. De oppervlakte van den bodem bedroeg omstreeks zes meter in het vierkant.

In het midden stond een soort van schavot, waarvan iedere zijde twee meter mat, en waarvan de vloer zich ruim een meter van den grond bevond.

In het midden van dien vloer was een luik gemaakt, en daarachter verrees de galg, vuurrood geschilderd en zachtjes bewoog aan het einde van den dwarsarm de lus heen en weder. . . .

Dicht bij de galg was de hefboom, die het luik in beweging bracht.

„Mag ik een weinig ruimte verzoeken?" vroeg Raffles op vriendelijken toon, zoodra hij was binnengetreden.

Onwillekeurig traden de mannen een weinig op zijde, en Raffles trad vooruit en haalde den hefboom over.

Onmiddellijk draaide het luik om haar hengsels en viel met een doffen klap omlaag.

Het werkt heel goed!" zeide Raffles rustig. „Alleen is een valhoogte van een meter wel wat heel krap!"

„Ik kan je toch verzekeren, Raffles, dat er nog nooit mislukkingen hebben plaatsgevonden," zeide Livia met een schelle stem, en half dol van woede om de onbegrijpelijke kalmte van dien man in het gezicht van dat land, waarvan nog nimmer iemand is teruggekeerd.

„Nu, dat willen wij dan maar hopen!" hernam Raffles terwijl hij door een tweede beweging van den hefboom, het luik weder op zijn plaats bracht.

Hij keek eens rond, en zag in een hoek drie op elkaar gestapelde doodkisten staan.

„Afdeeling expeditie?" vroeg hij, met een gebaar naar de lugubere voorwerpen. „Gij behoeft mij niet te antwoorden, ik zie al dat gij de dingen op een zakelijke wijze doet! Zoo opgehangen, zoo gekist! Die kleine deur daar, waardoor men bukkend moet gaan, verleent zeker doortocht aan uw slachtoffers, en ik bemerk niet zonder voldoening, dat gij hun althans een behoorlijke begrafenis gunt."

Livia Prykoff kwam dicht voor Raffles staan en haar gezicht was vertrokken van haat, toen zij hem toesiste:

„Door die deur zul jij ook gaan, Raffles! En ik zal je met een diepe buiging uitgeleide doen! Je zult een vrij verren weg moeten afleggen, en het water van de Theems zal je lijkwade zijn! Hoe bevalt je dat?"

„Wel, het lijkt mij een goed systeem!" antwoordde Raffles onverstoorbaar. „En gij doet de zaken afdoende. Die kisten zijn waarschijnlijk bestemd voor al degenen, die op een of andere wijze uw misnoegen hebben gaande gemaakt?"

„Zij zijn bestemd voor spionnen en verklikkers!" antwoordde Livia heesch. „En heb je nu je zin? Weet je nu alles? Wil je je soms nog overtuigen van de sterkte van het koord? Ik verzeker je dat het stevig is, lenig, en behoorlijk gerekt! Er zouden wel drie mannen als jij aan kunnen bengelen!"

„Ik geloof het gaarne!" antwoordde Raffles beleefd. „De geheele inrichting lijkt mij eerste klasse! Is u nooit eens in gedachte gekomen, madame, dat die galg even goede diensten zou bewijzen — bijvoorbeeld, voor een van de uwe? Het moet mij van het hart, dat ik onder uw waardige metgezellen verscheidene tronies heb gezien van lieden, die de galg verdiend hebben, en meer dan dat! En het is nog geen vijf minuten geleden, dat ik dien besten dokter Brown heb herkend! Vergis ik mij niet sterk, dan is hij drie jaren geleden de hoofdpersoon geweest in een vergiftigingsdrama, en reeds toen scheelde het maar een kleinigheid, of hij had kennis gemaakt met een soortgelijk toestel, als ik hier zie opgericht! Ook heeft hij tien jaren gevangenisstraf achter den rug wegens medeplichtigheid aan moord! Wat mijnheer Wonoreff betreft — ik zou er wel mijn hoofd onder durven verwedden, dat hij een

der kapiteins is geweest van de Bende der Raven!"

„En wat verder?" vroeg Livia sarrend. „Geloof je dat dat onderscheid maakt? Als je dat alles weet — dan zal het alleen je lot nog maar verhaasten! Wij wachten nog op je vriend — op den derden man, en dan zullen jullie een voor een gehangen worden!"

Raffles trok een peinzend gezicht, en zeide:

„Ja, maar ik heb een ernstig bezwaar!"

„Ha, ha!" lachte Livia hysterisch. „Die is heel goed! Mijnheer Raffles heeft bezwaar om gehangen te worden!"

„Neen, dat wilde ik niet zeggen!" hernam Raffles bedaard. „Ik bedoel dat die kisten wel een beetje klein zijn. Gij moet weten dat mijn vriend zeer breed en groot is — ik vrees dat hij hier niet in zal passen!"

„Hindert niets!" hernam de vrouw met een leelijk grijnslachje, dat haar schoon gelaat geheel misvormde. „Dan doet hij het maar zonder kist! Er zullen wel vier mannen gevonden worden, die hem graag zullen willen wegdragen! En is er nu eindelijk genoeg gepraat? Heb je genoeg komedie gespeeld? Wil je zeggen, dat je geen vrees koestert — dat dit alles je niet verschrikt?"

Raffles haalde de schouders op en antwoordde koeltjes:

„Een man als ik, madame Prykoff, houdt iedere seconde van den dag rekening met het feit, dat zijn laatste oogenblik reeds in de volgende seconde kan slaan. Ik heb den dood te vaak en in verschillende vormen onder het oog gezien, dan dat hij nog verschrikkingen voor mij zou kunnen hebben. En ik geloof — aan een betere wereld dan deze, waarin mijn daden wellicht ook op een menschlievender wijze zullen worden beoordeeld, dan hier op aarde. . . ."

Met een wilden kreet van haat hief de vrouw haar hand op om er Raffles mede in het gezicht te slaan, maar bliksemsnel greep hij haar pols, en keek haar aan op een wijze, die voor een oogenblik al het bloed naar haar gelaat dreef. Minachting, spot, en ook diep medelijden — dat alles lag in den blik van Raffles, toen hij afgemeten zeide:

„Men slaat zelfs zijn doodsvijand niet in het gezicht, als men werkelijk vrouw is, Livia Prykoff, wanneer hij eenige oogenblikken later zal staan voor den Grooten Rechter! Het verwondert mij dat ik dit moet zeggen aan een aanhangster van de leer, die gelijkheid, broederschap en vrijheid predikt! En wat verder?"

„Verder — niets, Raffles!" sprak Paul Wonoreff, die hem voortdurend met duistere blikken had aangestaard. „Je weet te veel, en het is ons stelsel, waarvan wij nimmer afwijken, dat degeen, die hier ooit mocht binnentreden, deze werkplaats niet weer zal verlaten — dan door gindsche deur!"

„Gij hebt dus tot onzen dood besloten?"
„Onherroepelijk!"

Op dit oogenblik werd de deur van het sombere vertrek, die toegang gaf tot de werkplaats, geopend, en op den drempel verscheen Henderson, de handen met touwen op den rug vastgebonden, en vergezeld door twee mannen, die hem stevig vasthielden.

„U heeft mij laten roepen, mylord? Hier ben ik!" zeide hij opgewekt.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De man aan de galg.

Wonoreff vestigde gedurende eenigen tijd zijn duistere blikken op den reus, keek van hem naar Raffles, toen naar Brand, en zeide halffluid:

„Hier is dus het beroemde drietal bijeen! Nu, wij zullen er menigen strijder voor onze zaak een goeden dienst mede bewijzen, door hen allen uit den weg te ruimen!"

„En menige misdadiger ook, denk ik!" zeide Brand, die nog geen enkel woord had gesproken.

De jongeman had nu en dan naar Raffles gezien, en zich vol verbazing afgevraagd, hoe deze zoo rustig en schijnbaar onbewogen kon blijven bij den aanblik van het vreeselijke werktuig, dat een einde moest maken aan zijn leven. Hij wist van zichzelf dat hij moedig was, en toch had hij de grootste moeite gehad, de zenuwachtige rillingen te bedwingen, die hem over het gelaat liepen, bij de gedachte, dat er nu spoedig een einde zou zijn gekomen aan zijn avontuurlijk, en nog zoo jong leven.

Wat hoopte Raffles dan? Wat meende hij te kunnen uitrichten tegen die overmacht! Was hij werkelijk van oordeel, dat hier nog ontsnappen mogelijk was?

Het moest wel zoo zijn, want zelfs voor een man als Raffles zou die luchtige hoffelijkheid, die volkomen kalmte onbegrijpelijk zijn.

Zeker, Henderson zou kunnen helpen — maar wat baatte dat, nu hij gebonden was?

Hij dacht hier nog over na, toen weer de stem van Wonoreff klonk, die zich tot een der begeleiders van Henderson wendde met de vraag:

„Waar was die man?"

„Hij stond bij de deur tegenover de keldertap, Paul Alexandrowitch!" antwoordde de gevraagde met een schorre stem. „Er zijn acht mannen noodig geweest, om hem te overmeesteren. Zes liggen er zwaar gewond in de gang — en vier van onze kameraden zullen de zon wel niet meer zien opgaan!"

Wonoreff werd bleeker dan een doode, en een oogenblik was het, alsof hij zich op den weerlooze wilde werpen, om hem zijn mes in de borst te planten.

Slechts met de uiterste inspanning wist hij zich te bedwingen, maar zijn stem had een schorren klank toen hij riep:

„Daar zul je voor boeten! Je zult eerst je makkers zien sterven — en dan kom jij aan de beurt!"

Livia was op den reus toegetreden, en krieschte:

„Heb jij dat gedaan? Jij hond, die in den dienst staat van onzen doodsvijand? Daar!"

En zij haalde haar gekromde vingers over het gelaat van den reus, haar nagels retten hem de huid open, en het bloed stroomde.

Maar Henderson bleef volkomen kalm, op een waarschuwend blik van Raffles.

Hij liet slechts een kort lachje hooren en zeide:

„Die jongedame is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken! Het bolsjewisme schijnt nog altijd geen lammeren te maken van zijn aanhangers!”

„Het is genoeg!” riep Wonoreff op doffen toon. „Het vonnis is geveld — het worde ten uitvoer gelegd! Livia, verlaat dit vertrek!”

„Wat? Ik zou weggaan? Ik zou hen niet zien spartelen? Ik denk er niet aan.”

„Je kent onze voorschriften, Livia!” hernam Wonoreff streng. „Geen vrouwen bij onze terechtstellingen. Zoodra alles is afgeloopen, mag je binnenkomen en genieten van je wraak!”

En Livia schikte zich, na een blik te hebben geworpen op het wreede, bleeke gelaat van den chef.

Zij trad nogmaals tot vlak voor Raffles, knipte met de vingers onder zijn neus, lachte met een schellen klank in haar stem, en zeide:

„Vaarwel dan, mijnheer John Raffles! En ik zal de seconden tellen, die mij scheiden van het oogenblik dat ik je daar hoog in de lucht zie hangen! Maak vlug voort, Paul Alexandrowitch, en wees maar voorzichtig — je kunt met hen op alles voorbereid zijn!”

„Praat niet zoo dwaas!” hernam Wonoreff schouderophalend. „Die man is gebonden, en wij zijn met ons twaalven! Ga heen nu!”

De zware deur viel achter de vrouw dicht, die tot op het laatste oogenblik haar van haat gloeiende oogen op het gelaat van Raffles gevestigd hield.

„Een allerliefst, zachtzinnig duifje!” zeide Raffles, toen hij aan den anderen kant, de grendels voor de zware deur had hooren schuiven. Niet het minste gerucht kon nu nog doordringen tot deze sombere ruimte, met het vreeselijke toestel in het midden van den vloer.

„Heb je nog iets te zeggen, Raffles?” vroeg Wonoreff. „Heb je beschikkingen te treffen?”

„Neen!” antwoordde Raffles bedaard. „Gij begrijpt wel dat een man als ik op zulke onverwachte dingen moet rekenen, en bijtijds zijn maatregelen neemt.”

„Bereid je dan voor om te sterven!”

Een man kwam aandragen met een gonje zak, om die over het hoofd van Raffles te stulpen, maar Raffles weerde hem af, en zeide:

„Nog een oogenblik! Ik heb in geen uren gerookt! En mijn laatste wensch zult ge wel willen inwilligen — ik zou gaarne nog een paar trekjes doen!”

Wonoreff keek besluiteloos, eerst naar Raffles, toen naar het schavot, waarop twee mannen reeds bezig waren, het luik en de strop in orde te maken, en zeide toen schouderophalend:

„Ik zal je vijf minuten geven — u en uw makkers!”

„Heel vriendelijk!” zeide Raffles. Hij stak langzaam zijn hand in zijn binnenzak en haalde een cigarettenkoker te voorschijn. Hij bood er Brand een aan, hem strak aanziende, en zeer vlug en zacht een paar woorden tot hem sprekend in een vreemde taal.

Toen liep hij kalm op Henderson toe, stak hem een cigaret tusschen de lippen, en wreef hem medelijdend met de vingers over het bebloede gelaat, terwijl hij sprak:

„Arme kerel! Wat heeft die tijgerin je gehavend! Rook maar — misschien is het wel je laatste cigaret!”

De reus zeide niets, en alleen wisselden de beide mannen snel een blik van verstandhouding.

Raffles haalde zijn lucifers te voorschijn, en stak de cigarettens aan.

De mannen trokken zwaar, en in dichte wolken dreef de rook door den lagen kelder.

En zwijgend stonden de bolsjewisten om hen heen, ongeduldig wachtend tot die cigarettens zouden zijn opgerookt. . . .

Er waren ongeveer twintig minuten verstreken, sinds het oogenblik, dat Livia Prykoff den kelder des doods had verlaten.

Zij had al dien tijd op en neer geloopt, op haar nagels bijtend van ongeduld en eindelijk kon zij het niet meer uithouden en riep met luide stem:

„Het moet nu toch gedaan zijn! Waarom duurt het zoo lang?”

Zij liep op de deur toe, en trok de zware grendels terug.

„Livia, bedenk dat het verboden is!” waarschuwde haar de stem van een der Russen.

„Het is mij niet verboden, om naar den afloop te gaan zien!” beet de vrouw hem toe. „Het is nu bijna een half uur geleden — het moet nu gedaan zijn!”

En met die woorden trok zij de deur langzaam open.

En onmiddellijk ontsnapte haar een kreet van verbazing en ongerustheid — de kelder was stikdonker.

Haar kreet lokte onmiddellijk een aantal

bolsjewisten naar de deur, die op hun beurt vol verbazing staarden in die duistere ruimte, waar heel vaag het noodlottige getimmerte van het schavot te zien was, en een schimachtige gedaante die langzaam heen en weer zwaaide aan het galgtouw. . . .

De vrouw tastte naar den schakelaar, met bevende vingers, aangegrepen door een soort van bijgeloovige vrees, maar zij draaide vruchteloos — het licht weigerde.

„Zaklantaarns! Toortsen! Een looplamp!” beval zij met rauwe stem, aangegrepen door een ontzetting, die zij niet onder woorden hat kunnen brengen. „Er moet iets gebeurd zijn! Waar zijn onze mannen! Waarom geven zij geen antwoord? Waar blijft het licht?”

Men kwam van alle kanten toesnellen met zaklantaarns, elektrische toortsen en een looplamp met een lang snoer.

Het hunne revolvers in de vuist kwamen de mannen langzaam binnen sluipen, de vrouw aan hun hoofd, maar zij konden hunne wapens opsteken — de kelder was volkomen verlaten.

Nēen, toch niet — want aan de galg zwaaide zachtjes het lichaam heen en weer van een man, met den fatalen gonjzak over het hoofd en de borst getrokken.

Wel een minuut lang bleven allen daar staan, als aan den grond geworteld, met van vrees vertrokken gezichten en onder den invloed van een afschuwelijke gedachte, die hun door het hoofd spookte.

En Livia bleek de moedigste te zijn. Zij trad langzaam vooruit, met een elektrische lantaarn in de linkerhand, liet eerst het licht overal rondschijnen, en beklom toen met vaste stappen de treden naar het schavot.

Zij zag onmiddellijk dat het luik gesloten was.

De teenen van den gehangene bereikten ternauwernood de planken.

De armen hingen slap langs het lichaam neder. Door zich uit te rekken, kon de vrouw het bovineinde van den jonjzak vatten.

Zichzelf uit alle macht beheerschend, trok zij met een ruk dien zak weg.

En een verschrikkelijke gil die niets menselijks had, scheurde door de zware stilte, die in den kelder hing.

Met oogen, die uit haar hoofd dreigde te puilen, staarde Livia Prykoff naar het blauwe, afschuwelijk opgezette gelaat van Paul Wonoreff, dat haar scheen toe te grijnzen.

Het leek of hij den spot met haar dreef, nog in den dood!

In zijn borst stak, tot bijna het ivoren heft, een dolk dien zij dadelijk herkende. Het wapen behoorde toe aan een van de twaalf mannen, die een half uur geleden nog in den kelder waren geweest.

Aan dat heft was, met een stukje touw, een papier bevestigd, blijkbaar een blaadje uit een opschriftboekje.

Met trillende vingers maakte Livia het los, wankelde het trapje af, en bracht de hand aan het hoofd, als iemand die dronken is.

„Wat is er toch met mij? Het is mij alsof ik door een duizeling wordt aangegrepen,” stamelde zij.

En zij keek verwezen naar een tweetal mannen, die reeds aan den voet van het trapje waren neergezonken, en die klaarblijkelijk rustig sliepen.

En nu pas zag zij, hoe een blauwe nevel zachtjes wegdreef door de geopende deur. Zij spande zich tot het uiterste in, richtte het schijnsel van haar lamp op het papier en las met doffe stem halffluid:

„Niet wij hebben Wonoreff gedood. De stoot werd hem in de duisternis toegebracht door een uwer vrienden. Zij waren de eenigen, die ongevoelig bleken voor het giftige gas, dat onze cigarettens in den kelder hebben verspreid. Maar het lot is rechtvaardig en straft degenen die het verdienen! En neem je zelf in acht, Livia Prykoff, want ook jouw uur zal spoedig geslagen hebben!”

De vrouw liet het papier vallen, uitte nogmaals een onmenschelijke kreet en begon als een krankzinnige door den kelder te loopen, tierend en razend als een furie, zich met de vuisten op de borst slaande, als een wild dier, dat pas in zijn kooi is opgesloten.

Zij vond de kleine deur, die de tunnel afsloot, welke naar de Theems voerde op een kier staan, en daaraan was het zeker toe te schrijven, dat een deel van het giftige gas was ontsnapt, en zij niet zelve aanstonds bedwelmd waren neergevallen.

Hoe Raffles en zijn beide vrienden er in geslaagd waren, zich tegen den invloed van dat gas te beschermen, begreep zij niet aanstonds, totdat het haar plotseling inviel, dat men haar wel eens had medegedeeld, hoe Raffles in zulke gevallen voorzien was van ettelijke kogeltjes, samengesteld uit dicht ineengeperste watten, gedrenkt in een oplossing, die het giftige gas onmiddellijk neutraliseerde, en volkomen

onschadelijk maakte. Die balletjes waren bestemd, om in de neusgaten te worden gestoken, en als men dan den mond maar goed gesloten hield, zoo kon het gas ze onmogelijk deren!

Maar reeds vlogen hare gedachten naar elders.

Waar waren de elf mannen gebleven, die in den kelder geweest waren?

Hadden zij onmiddellijk de achtervolging aangevangen?

Maar dat was immers onmogelijk, als zij bedwelmd waren geweest.

Maar waar waren zij dan?

Gehoorgevend aan een plotselingen inval, klom Livia wankelend weder op het schavot, en haalde den hefboom van het valluik over.

Aan haar voeten gaapte de vierkante opening, en toen zij er het licht van haar lantaarn in liet vallen, zag zij daar, naast elkander liggend op een rij, de elf volkomen verdoofde mannen liggen, stijf als planken.

Zij stond wel volle vijf minuten als uit marmor gehouwen op dezelfde plek, wit als krijt, en met oogen, waarin een bijna waanzinnige haat flikkerde.

Langzaam dreef het giftige gas uit den kelder, en verspreidde zich zonder veel schade aan te richten in de veel grootere, hoogere ruimte van het werkvertrek.

En nu kwam de vrouw langzaam het kleine trapje weder af, greep naar haar voorhoofd, en sprak toen op een eigenaardige slepende wijze, als een slaapwandelaarster, tot de mannen die zwijgend om haar heen stonden:

„Wij moeten hen achterna gaan! Er bestaat nog een kans, dat zij den uitgang niet hebben weten te vinden. En als dat zoo is — dan kunnen wij ons misschien nog wreken! Dan zullen zij verdwaald raken in het doolhof van nauwe gangen — en de waterratten zullen het wel met hen klaarspelen! En al was er maar een kans op de honderd, ja, op de duizend — ik wil haar aangrijpen! Ik zal niet rusten, ik zal niet kunnen slapen, ik zal niet kunnen eten, voor ik mijn handen gedoopt heb, in het bloed van dien man! Vooruit — komt allen mede!”

Aangestoken door haar wraakzucht en ijver, lieten de mannen aanstonds hun werk in den steek, de rustloos draaiende motor stond stil, de drukpers klapperde niet meer, allen grepen naar hunne messen en revolvers, en een twintigtal mannen maakte zich gereed, Livia te volgen door de lage deur, die voerde naar de Theems, en naar de plek, waar de in het ge-

heim terechtgestelde vijanden van de „Heilige Revolutie” werden heengebracht.

.....

Raffles, Brand en Henderson liepen zoo snel zij konden en in gebukte houding voort door de lage, duistere gang, die begon bij het deurtje in den muur van den kelder, waar zich de galg bevond.

Zij waren nog een weinig versuft door de werking van den vergiftigen rook, die zij, ondanks het zorgvuldig geprepareerde mondstuk van hunne sigaretten en de kogeltjes watten in hunne neusgaten, naar binnen hadden gekregen.

Maar zij waren zich volkomen bewust van hun gevaarlijken toestand, en repten zich daarom zoo haastig mogelijk voort.

Zij wisten dat zij ternauwernood een half uur voorsprong zouden hebben op hunne vijanden en de kans bestond, dat zij den weg bijster zouden raken, en verdwalen in dit labyrint van tunnels en gangen, dat een deel uitmaakte van hetzelfde stelsel van sluipwegen, hetwelk Raffles voor zijn graafdoeleinden benut had — maar dat verderop nog ingewikkelder moest worden, doordat het als het ware ineensmolt met het stelsel van oude rioleeringstunnels, hetwelk thans niet meer werd gebruikt, na den aanleg van het nieuwe net, en dat nog slechts een verblijfplaats opleverde voor tienduizenden vraatzuchtige ratten.

Voorloopig echter liep de gang, waar het muf rook naar vochtige aarde, schimmel en allerlei dierlijken afval, recht uit. En bijna tien minuten achtereen konden de drie mannen bij het schijnsel van hun zaklantarens snel voortgaan, zonder eenige vrees, dat zij een verkeerden weg zouden inslaan.

Maar eensklaps stond Raffles, die vooraan liep, stil, hief waarschuwend de hand op, en zeide op zachten toon:

„Hier zijn wij aan een viersprong, vrienden! Nu wordt de keuze moeilijk!”

„Is er nergens een teeken?” vroeg Brand.

„Neen — niets, Brand!”

„Ik geloof dat wij rechtuit moeten gaan, mylord, als wij de Theems willen bereiken!” merkte Henderson op.

„En ik heb juist het gevoel, dat wij de linksche gang moeten volgen!” merkte Brand levendig op.

„Dan zal ik de moeilijkheid nog moeten vergrooten vrienden — want ik wilde juist

rechts houden!" merkte Raffles met een zacht lachje op. „Er is niets aan te doen — wij zullen wel verplicht zijn, het er op te wagen, en op goed geluk een van de gangen inslaan! Vooruit — wij zullen eerst de gang van Henderson nemen!"

En zoo vlug zij konden, hun teenen stootend tegen de ruwe steenen, herhaaldelijk een rat opjagend, die maar noode zijn rijk aan de indringers scheen te willen afstaan, liepen zij voort, meestal in gebukte houding, wat zeer vermoeiend was, vooral voor Henderson, want de gang was nauwelijks achttien decimeters hoog. Alleen Brand kon er bijna rechtop in gaan.

Zij hadden omstreeks tien minuten geloopt, toen Raffles plotseling weer stil stond, en een onderdrukten kreet uitte.

Het schijnsel van zijn lamp was gevallen op een muur, van metselsteenen opgetrokken en die de gang volkomen afsloot. Het was naar alle waarschijnlijkheid een fundament van een of ander huis, dat zich dwars door die gang uitstrekte.

Henderson had een mes, ontnomen aan een der bolsjewisten, Brand had er ook een — maar het zou wel wat al te gevaarlijk zijn geweest, op deze nauwe plek een aanvang te maken met het doorboren van dien draagmuur, die misschien wel twee voeten dik kon zijn!

Zij moesten dus terug — er was niets aan te doen.

En zij moesten zich haasten, om nog voor hun achtervolgers den viersprong te bereiken, waar zij zoeven voor zulk een moeilijke keuze hadden gestaan.

Zonder een woord te spreken keerden zij op hun schreden terug, en een oogenblik stonden zij zwaar ademhalend stil op dezelfde plek van zoeven, en luisterde met de grootste aandacht.

Het geluid plant zich onder den grond op zeer verren afstand voort, en duidelijk hoorden alle drie in de verte het schuifelen van voetstappen over den ongelijken vloer van de gang.

„Zij zijn ons reeds op het spoor!" fluisterde Raffles. „Wij moeten op alles voorbereid zijn vrienden! En in ieder geval zullen wij ons leven duur verkoopen. Vooruit — nu zullen wij mijn eigen gang eens probeeren. En de hemel geve dat het de goede is."

Aanstonds sloegen de drie mannen de gang

aan hun rechterhand in, die een weinig hooger bleek te zijn dan de vorige. Zij liepen zoo snel zij konden, Raffles richtte het schijnsel van zijn lantaren op den grond, Brand verlichtte de zoldering, en zoo was het mogelijk, vrij snel vooruit te komen, zonder zich het hoofd of de voeten al te zeer te stooten.

De gang beschreef verderop een bocht, en na omstreeks tien minuten te zijn voortgegaan hoorden de drie mannen een eigenaardig gerucht, dat in kracht toenam.

Het was als het klotsen van water, en zij begrepen, dat zij ditmaal in de goede richting waren gegaan, en dat zij de rivier naderden.

Maar ook klonken achter hen steeds duidelijker de voetstappen hunner achtervolgers, en het was duidelijk, dat dezen hun spoor reeds gevonden hadden.

Misschien waren eenigen hunner de doodlopende gang ingezonden, en de anderen waren verder gegaan, om geen tijd te verliezen.

En dit had voor de achtervolgden slechts het voordeel, dat nu het aantal hunner vijanden was afgenomen. Het was echter maar een gering voordeel dat begrepen zij wel, want naar het geluid te oordeelen, moesten er minstens een paar dozijn der verbitterde bolsjewisten op hunne hielen zitten.

Maar daar er van teruggaan geen sprake kon zijn, liepen de drie mannen zoo vlug zij maar konden voort, in de hoop, wel spoedig een uitgang te zullen vinden.

En eensklaps ontwaarden zij een zeer zwak schijnsel, aan het einde van de gang dat niet van kunstlicht afkomstig kon zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge. Het wees drie uur in den morgen aan. De zon zou over een half uur opkomen, en dat flauwe schijnsel kondigde blijkbaar reeds de nadering van den dag aan.

Maar als dit kon doordringen in de onderaardsche tunnel, dan bewees dit, dat er daar ergens een uitgang moest zijn!

En daarom verhaastten zij hunne schreden en ijlden voort door de gang, begeerig om die plek te bereiken.

En omstreeks vijf minuten later slaakten zij plotseling een uitroep van blijdschap. Want aan hun linkerhand vertoonde zich eensklaps een vrij groote opening, een soort van rooster, rond, twee voet in doorsnede, en afgesloten met een soort van roosterdeur, uit zeer sterke ijzeren tralies vervaardigd.

Die deur was gesloten met een zeer sterk

slot, en het zou zeker niet zoo gemakkelijk vallen dat slot bijtijds open te krijgen.

Raffles wierp een blik naar buiten.

De zwakke morgenschemering was aangebroken, en vrij duidelijk kon hij alles onderscheiden. Ongeveer vier meter lager stroomde de Theems voorbij, en stuwde traag haar gele wateren voort. Aan de overzijde waren nevelachtig de omtrekken te zien van logge pakhuizen en een zeer groote fabriek. Ook aan de overzijde was de kademuur meer dan drie meter hoog, en hier en daar op dezelfde wijze onderbroken door ronde openingen, met sterke tralies afgesloten.

Klaarblijkelijk moesten zij bij hoog water dienst doen, zooveel mogelijk van het overtollige Theemswater door de niet langer gebruikte rioolgangen af te voeren.

Maar de Theems stond juist op dat tijdstip zeer laag, en nergens bedroeg de hoogte van die openingen boven de oppervlakte van het water minder dan drie meter.

Wat zich juist onder dit gat bevond, dat was onmogelijk te zien, omdat men niet naar beneden kon kijken, maar Raffles vermoedde, dat zich hier wel een soort van smalle kade zou uitstrekken, en dat hoopte hij ook van harte, anders zouden zij en zijn metgezellen genoodzaakt zijn, zich in het koude Theemswater te laten zakken, en zich zwemmend te redden.

De gang strekte zich nog verder uit dan deze opening, maar Raffles achtte het de verstandigste partij, onmiddellijk te pogen, deze deur te openen, en door dit gat te ontsnappen.

Hij begreep dat hij hoogstens een voorsprong van tien minuten had op zijn tegenstanders.

De bolsjewisten hadden hem zijn loopers ontnomen, en hij zocht vruchteloos in al zijn zakken, toen zijn blik viel op een stuk ijzer, verroest, ongeveer een vinger lang, en ter dikte van een bezemsteel, dat, ongeveer recht tegenover het gat, uit den gemetselden muur stak.

„Tracht dat eens los te maken, Henderson!” beval hij zacht. „Wij moeten iets hebben om dat slot te verbrijzelen!”

De reus, die al eens vruchteloos aan de zeer dikke staven van het ijzeren rooster gerukt had, greep het roestige stuk ijzer, en trok er aan met inspanning van al zijn krachten, zoodat de aderen van zijn hals als koorden zwollen.

En plotseling was het alsof er een soort van instorting plaats had, want met het stuk ijzer trok de reus wel twintig, dertig nog niet lang geleden aan elkaar gemetselde steenen mee, en tot hun verwondering zagen Raffles en Brand een soort kast, waarvan de geheime deur zich zeker op een andere plek bevond, in een zijgang, maar waarvan Henderson zooveel even een zijwand had uiteengerukt!

En in die kast waren planken, en op een van die planken lagen een paar kleine zakken, en stond een klein, ijzeren kistje. . . .

„Geld!” zeide Raffles lakoniek. „Het toeval heeft ons hun brandkast doen vinden! Zeker nog niet lang geleden aangebracht, want de kalk is hier nog zeer nieuw! Brand — om geld mede te nemen is er altijd nog tijd genoeg. Vlug die zakken er uit. Henderson — hoe staat het met die staaf?”

Met een enkelen trap van zijn zwaren voet had Henderson het brok muur reeds los gemaakt van het stuk ijzer, waarschijnlijk een overblijfsel van een ijzeren steunpunt. En het volgende oogenblik sloeg Raffles met alle kracht waarover hij beschikte tegen het slot, dat na vier slagen lossprong. Henderson wrong het deurtje verder open — de weg was vrij!

Maar juist toen Raffles het hoofd naar buiten stak, en tot zijn teleurstelling zag, dat het water onmiddellijk tegen den kademuur spoelde, zonder eenig looppad, klonken er snel achter elkaar twee schoten.

„Te water, vrienden!” schreeuwde Raffles, die begreep dat er geen keuze was. „Geef mij een van de geldzakken, Brand! Vlug wat!”

En als een bruinvisch schoot Raffles door het ronde gat regelrecht het water in, kwam proestend weer boven, en begon met krachtige slagen naar de overzijde te zwemmen, op twee meters afstand gevolgd door Brand! Henderson wrong zich op zijn beurt met eenige moeite door de nauwe opening, plonsde in het water, kwam blazend als een nijlpaard weer boven, en had de beide mannen met eenige slagen ingehaald.

Achter hen, in de schemering, klonken vreeselijke verwenschingen, luide vloeken, en boven alles uit de snerpemde stem van Livia Prykoff, die gilte:

„Zij hebben onze kas gestolen! O, die duivel! Maar schiet dan toch, ezels!”

En er werd ook wel geschoten, maar er viel van de vluchtelingen niets te zien in dat donkere water, terwijl de dag langzaam kwam

aankruipen, en veilig bereikten zij de overzijde....

.....

Anderhalf uur later had de politie een volledige opruiming gehouden in het huis van

dokter Brown. Weliswaar trof zij geen der bolsjewisten meer aan, maar zij maakten nog heel wat geld buit, clichés voor valsche bankbiljetten, honderdduizenden manifesten, drukpersen, letterspecie, en alles wat den Russischen communisten had moeten dienen bij hunne noodlottige propaganda!

De volgende aflevering (Nr. 639) zal bevatten:

De eeuwige druppel.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

DE GENTLEMAN-DIEF

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**.
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885